

ZDISLAVA

Kostel Navštívení Panny Marie v Hejnicích je zřejmě nejstarším mariánským poutním místem v litoměřické diecézi. Uctívána je zde gotická soška Panny Marie nazývaná „Sličná Matka“, latinsky „Mater Formosa“.

*Kdo by nespěchal do cíle své cesty,
když jej tam čeká Matka Boží i maminka všech Božích dětí?*

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta	3
Duchovní slovo	
Dopis litoměřického biskupa mladým lidem	4
Výzva rady ČBK k modlitbě růžence	5
Litanie pro čas pandemie nemoci Covid-19	5
Událost	
Slavnostní požehnání Mariánského sloupu	6
Národní svatováclavská pouť 2020	8
Skautské hnutí	
Rozhovor s Antonínem Štěpanovským	10
Událost	
Zapomenutý klášter zachránili před demolicí	12
Školství	
Zahájení školního roku v gymnáziu Varnsdorf	13
Diecézní mládež	
Rozlučka s P. Jožkou Kadlicem	14
Outdoorový víkend v Příchovicích	14
Diecézní setkání mládeže 2020	15
20. jubilejní pěší pouť mládeže	16
Životní jubileum	
R.D. František Segeřa oslavil 90. narozeniny	18
Katecheti	
Slovo Mgr. Jana Hedvíka katechetům	20
Představujeme	
Letní dominikánský tábor v Jablonném	21
Vzpomínka	
Vzpomínka na Evžena Jendu Policera	22
Moje vzpomínání na P. Josefa Rouska	24
Událost	
Papežské ocenění pro ředitelku jablonecké ZŠ	26
Napsali jste	
Pouť v Bořislavi	26
Kalendárium	
Personalie a Kalendárium	27
Zprávy	
Zprávy z diecéze	28
Charita	
Slavnostní otevření Domova v České Kamenici	30
Životní jubileum ředitelky Oblastní charity Most	30
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	32
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	35

Na obálce:
Diecézní setkání mládeže 2020

Foto:
Barbora Viktorinová

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
25. ročník • 4. číslo • 30 Kč

Úvodní slovo

Draží bratři a sestry, moji milí diecézani,

podzimní číslo Zdislavy tohoto roku 2020, dosud stále poznamenaného nezvyklými situacemi probíhající epidemie koronaviru nejen u nás, ale v celém světě, je pestré svým obsahem a má významnou ambici obsáhnout dění, pokud možno, v celé naší diecézi. Pochopitelně se nemůže do jednoho čísla našeho diecézního časopisu vejít úplně všechno, ale něco určitě. Do tohoto podzimního čísla bych velmi rád vložil aktuální výzvu, prosbu, naléhavý úmysl. O co se jedná?

Snad nebudu přehánět, když si dovolím tvrdit, že se každého z nás dotýkají omezení nouzového stavu ne zcela příjemně. Uvědomujeme si však, především jako zodpovědní lidé a uvědoměli křesťané, že princip všech nutných vládou vyhlášených opatření a omezení vzájemných lidských kontaktů není v prvé řadě namířeno proti naší svobodě, ale ve prospěch zabezpečení zdraví a života našich bližních, zvl. nedospělých a starších bratří a sester. Pokud bychom chápali vzniklé komplikace v životě našem a našich bližních negativně, tedy jen jako útok na naše soukromí a lidskou svobodu, pak každé současné epidemiologické opatření bude nepříjemné a otravující. Pozitivní náhled je zcela odlišný. Dodržíme disciplinovaně i nepříjemné omezující opatření kvůli druhým, pro jejich dobro a pak i jako svědectví, které jako křesťané můžeme nyní vydat o Kristu a křesťanských zásadách. Ty jsou přece postaveny v první řadě na ohleduplnosti vůči bližním, a až v druhém sledu i na zabezpečení svého vlastního bytí.

Jeví se mi v současné době nutným Vás, draží bratři a sestry, vybidnout ke statečnému vydávání křesťanského svědectví. Nebylo tomu nikdy v časech epidemii a různých živelných pohrom jinak, než že následovníci a následovnice Ježíše Krista si vymínili, že budou stát v první linii pomoci druhým, postiženým nemocným starým a nedospělým bratřím a sestrám. V těchto dnech máme v klidu svého srdce, ale s jasným a pevným rozhodnutím pro dobro druhých, se vydat na pomoc potřebným. Děti – školáci a studující mládež ve školách, kde se t.č. nevyučuje, ale probíhá distanční výuka, jsou tito naši mladí lidé odkázáni na počítače stolní nebo přenosné, tablety a výkonné mobily. V rodinách s více dětmi je velkým problémem zajistit potřebné elektronické přístroje v dostatečném množství. Našel by se někdo z nás, kdo by byl ochoten finančně těmto rodinám přispět? Nemocnice i v naší diecézi vyzývají dobrovolníky, aby se přihlásili ku pomoci, neboť zdravotnický personál již nestíhá zajistit provoz tak, aby všichni nemocní a postižení byli ošetřeni a obslouženi. Napadla někoho z Vás, milí přátelé, ať jste jakéhokoliv věku (samozřejmě dospělého), že byste se přihlásili a přiložili ruku k dílu ušlechtilé pomoci? Nemocnice je vždycky velkým společenstvím zaměstnanců, a to nejen lékařů a zdravotníků sester, které asi málo kdo z nás může nahradit, ale je třeba i jiných profesí, zcela běžných, svou povahou pomocných a služebných. Převážet nemocné na lůžku z jednoho oddělení na druhé, dopravovat nemocniční stravu k pacientům na pokoje, vypomoci s hygienou těm méně zdatným nemocným. Zde by mohli najít své uplatnění i mladí studenti a studentky v čase mimo svou distanční výuku. Vynalézavost ušlechtilých a nadšených mládenců a dívek nezná mezí! Existuje ještě celá řada možností, jak nynější stav nouzového stavu druhým lidem ulehčit. Odměna pro každého ochotného křesťana a křesťanku je jistá: jednak je to vědomí, že nejsem na světě zbytečně, a pak pokoj v srdci plynoucí z toho, že konám to, co by konal na mém místě Kristus. A to je přece čas mého života nesmírně zhodnocený! Ujišťuji Vás všechny modlitbou a prosím Vás, abychom v modlitbě byli duchovně spojeni všichni. Žehnám Vám na přímluvu Panny Marie, naší Přímluvkyně.

Váš + Jan

Dopis Mons. Jana Baxanta všem mladým lidem

Všem mladým lidem,
zvl. mladým křesťankám a křesťanům v litoměřické diecézi

Drazí moji a naši mladí přátelé,
žákyně a žáci, studentky a studenti,

v sobotu 10. října 2020 proběhla v Assisi beatifikace italského mládence, který byl znám svým vřelým vztahem k Eucharistii a oddaností Panně Marii. Blahoslavený Carlo Acutis zemřel ve svých 15 letech na leukémii v roce 2006, tedy před 14 lety. Seznámil jsem se alespoň částečně s jeho životopisem a promluvou, kterou měl kardinál Vallini při beatifikační mši svaté, a jsem tím tak potěšen, že jsem se rozhodl Vám napsat a předat Vám to, co mě zaujalo. Číním to ve dnech, kdy se opět ocitáte mimo školu bez svých vyučujících učitelek a učitelů, bez osobních kontaktů se svými spolužačkami a spolužáky, a Vaše současné vyučování a studium a celkový denní režim Vás tím více poutá k Vaším PC, do elektronického světa. Myslím na Vás na všechny a uvědomuji si, že i přes zpřísnování vládních opatření, která svědomitě všichni dodržujeme, jste ochuzeni o bezprostřední kontakty se svými kamarádkami a kamarády, stejně tak i s těmi, kterým jde o Vaše vzdělávání a přípravu na život. Vaše PC se nyní mohou stát, jistě jen na čas, jediným nástrojem k získávání nových znalostí a prověřování toho, co jste se už naučili. Doufejme, že se co nejdříve, jak jen to bude možné, vrátíte do svých škol a třídních společenství. Prosím Vás však i o to, abyste pamatovali na širší uplatnění práce s internetem. Blah. Carlo Acutis, jak kardinál v homilii připomněl, „*chápal, že internet není jenom prostředek zábavy, nýbrž i prostor k dialogu, poznání, sdílení, vzájemné úcty a odpovědnosti, aniž by bylo třeba mu otročit. Věděl, že v bezbřehém virtuálním světě je třeba umět rozlišovat dobro od zla. V této pozitivní perspektivě vybízel k použí-*

Foto: Vatican News

vání moderních komunikačních prostředků při šíření evangelia a k oslovení co největšího počtu lidí, aby mohli zakusit krásu přátelství s Pánem. Vytvořil s tímto úmyslem např. webovou stránku, na níž posbíral známé eucharistické zázraky z celého světa, a kterou používal také v katechezích pro děti. “ Velmi bych si totiž přál, abyste v nynější době svého malého osobního internetového světa, nezůstávali zaměřeni jen na sebe, jen na získávání vědomostí pro sebe, na vlastní zábavu. Velmi bych Vám přál, abyste neztratili vědomí sounáležitosti s ostatními, kteří jsou na tom stejně či podobně jako Vy, a abyste pamatovali i na povzbuzování druhých, snad méně vědomostně zdatných, nebo materiálně méně zabezpečených, nebo na ty věkem mladší, a byli jim všem spolehlivými přáteli. Blah. Carlo věděl, že jako mladý křesťan může v mnohém druhým mladým lidem prospět a pomoci k poznání Ježíše Krista a jeho Matky Marie. Dovolím si ještě připojit několik slov, která při beatifikaci pronesl kardinál Vallini: „*»Eucharistie je mojí autostrádou do nebe,«* blah. Carlo říkával *prý často. Účastnil se denně mše a dlouho prodléval při adoraci Nejsvětější svátosti. »Do Ráje se jde přímo, přistupuje-li se denně k eucharistii!«* – o tom byl přesvědčen nový blahoslavený, který mocně vnímal povolání pomáhat druhým objevovat

blízkost Boha a krásu přebývání s Ním. “ V současné době probíhající pandemie, kdy zvl. starší naši bratři a sestry, nemocní mladí i staří lidé, ohrožení nejistotami z neznámých chorob, izolování od ostatních, a navíc mnozí další naši bližní, postižení ekonomickými dopady omezujících opatření, člověk přímo touží po jakémsi pohlazení blízkou milující bytostí. Vy, mladí přátelé, mi jistě dobře rozumíte. Aktuálně, ve smyslu onoho „pohlazení“, Vám ještě připojuji několik „drobností“ ze života dnes již blah. Carla Acutise: „*Velmi ctíl Matku Boží, denně se modlil růženec a zasvětil se P. Marii. Modlitba a misionářský zápal byly charakteristickými body jeho hrdinské víry. Nový blahoslavený se ve svém krátkém životě dokázal svěřit Pánu za všech okolností, zejména v těch nejtěžších, v závěru své pozemské pouti, postižen rakovinou.* “

Blahoslavený Carlo Acutis, mladý internetový nadšenec a opravdový křesťan, kež Vás, drazí mladí přátelé, osloví tak, jak oslovil mne, věkem už dávno ne mladého. Pokud byste zjistili, že pro někoho z Vaší třídy je PC těžko dostupný především v této době online výuky, dejte mi, prosím, vědět. Hledali bychom možnosti, jak pomoci. Bůh Vám žehnej!

Mons. Jan BAXANT
Biskup litoměřický

V Litoměřicích 11. října 2020

Výzva Stálé rady České biskupské konference k modlitbě růžence

Pozdravujeme Vás z jednání Stálé rady ČBK v den památky Panny Marie růžencové. Prosíme Vás o modlitbu posvátného růžence na úmysl ukončení pandemie nemoci COVID-19. **Modlitba růžence je mocným, a přitom snadno dostupným prostředkem, který je vždy k dispozici.** Využívejme jej zvláště v situaci omezených možností účastnit se bohoslužby.

Sjednotit se můžeme při modlitbě na tento úmysl každý večer ve 20.00 hodin, ať sami či společně v rodinách.

Na konec je možné připojit společnou modlitbu národů proti pandemii, doporučenou předsedy biskupských konferencí evropských zemí:

Bože, náš Otče, Stvořiteli světa, všemohoucí a milosrdný,

z lásky k nám jsi poslal na svět svého Syna

jako lékaře našich duší a těl.

Shlédni na své děti,

keré se v této obtížné, zmatené a zděšené době v mnoha částech

Evropy a světa na Tebe obrací a hledají sílu, spásu a úlevu.

Osvobod' nás od nemoci a strachu, uzdrav naše nemocné,

utěš jejich rodiny, dej moudrost našim vládcům,

sílu a odměnu našim lékařům, sestřám a dobrovolníkům,

věčný život mrtvým.

Neopusť nás v době zkoušky, ale osvobod' nás ode všeho zla.

O toto prosíme Tebe, který se Synem a Duchem Svatým

žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Maria, Matko uzdravení a naděje, oroduj za nás! ^[1]

ČESKÁ
BISKUPSKÁ
KONFERENCE

Mons. Jan Graubner

Mons. Jan Vokál

Mons. Jan Baxant

Mons. Martin David

Olomouc, 7. října 2020

^[1] autoři modlitby: kardinál Jean-Claude Hollerich, kardinál Angelo Bagnasco, předsedové zastupující biskupské konference evropských zemí (www.cirkev.cz, 12. 3. 2020)

Litanie pro čas pandemie nemoci Covid-19

Pravý Bože a pravý Člověče, skutečně přítomný v této Nej-světější svátosti – *klaníme se Ti, Pane.*

Náš Spasiteli, *Bože-s-námi*, věrný a oplývající milosrdenstvím – *klaníme se Ti, Pane.*

Králi a Pane celého stvoření a dějin – *klaníme se Ti, Pane.*

Vítězi nad hříchem a nad smrtí – *klaníme se Ti, Pane.*

Příteli člověka, vzkříšený z mrtvých a stojící po pravici Otce – *klaníme se Ti, Pane.*

Jednorozený Synu Otce, který jsi sestoupil z nebe pro naši spásu – *věříme v Tebe, Pane.*

Nebeský Lékaři, který se skláníš k naší ubohosti – *věříme v Tebe, Pane.*

Obětovaný Beránku, který se vydáváš, abys nás vykoupil ze zlého – *věříme v Tebe, Pane.*

Dobrý Pastýři, jenž dáváš život za ovce stáda, které miluješ – *věříme v Tebe, Pane.*

Živý Chlebe a Léku nesmrtnosti, který nám dáváš život věčný – *věříme v Tebe, Pane.*

Z moci Satana a svodů světa – *vysvobod' nás, Pane.*

Z pýchy a naivního domnění, že můžeme jednat bez Tebe – *vysvobod' nás, Pane.*

Z klamavého strachu a úzkostných obav – *vysvobod' nás, Pane.*

Od nevěry a rozdělení – *vysvobod' nás, Pane.*

Od tvrdosti srdce a neschopnosti milovat – *vysvobod' nás, Pane.*

Od každého zla, které sužuje lidstvo – *zachraň nás, Pane.*

Od hladu, bídy a sobectví – *zachraň nás, Pane.*

Od nemocí, epidemií a strachu z bližního – *zachraň nás, Pane.*

Od ničujícího zoufalství, nelítostných zájmů a násilí – *zachraň nás, Pane.*

Od klamání, špatných informací a manipulace svědomí – *zachraň nás, Pane.*

Pohleď na svou Církev, která prochází pouští – *potěš nás, Pane.*

Pohleď na lidstvo, vyděšené strachem a úzkostí – *potěš nás, Pane.*

Pohleď na nemocné, umírající a všechny sklíčené osamocností – *potěš nás, Pane.*

Pohleď na lékaře a zdravotníky, vyčerpané námahou – *potěš nás, Pane.*

Pohleď na politiky a odpovědné osoby, nesoucí tíhu rozhodování – *potěš nás, Pane.*

V hodině zkoušky a zmatku – *dej nám svého Ducha, Pane.*

V pokušení a naší lidské křehkosti – *dej nám svého Ducha, Pane.*

V zápase se zlem a hříchem – *dej nám svého Ducha, Pane.*

Při hledání skutečného dobra a opravdové radosti – *dej nám svého Ducha, Pane.*

V rozhodnutí zůstat s Tebou a ve Tvém přátelství – *dej nám svého Ducha, Pane.*

Když nás tíží hřích – *otevři nás naději, Pane.*

Když hněv uzavírá naše srdce – *otevři nás naději, Pane.*

Když nás navštěvuje bolest – *otevři nás naději, Pane.*

Když nás skličuje nezájem – *otevři nás naději, Pane.*

Až na nás bude doléhat smrt – *otevři nás naději, Pane.*

Litanie zazněly ve Vatikánu při mimořádné pobožnosti v době pandemie Covid-19 v pátek 27. 3. 2020

SLAVNOSTNÍ POŽEHNÁNÍ

V sobotu 15. srpna 2020, na svátek Nanebevzetí Panny Marie, se na Staroměstském náměstí v Praze konala za přítomnosti velkého množství věřících z celé České republiky slavnost posvěcení znovuobnověného Mariánského sloupu.

Slavnost začala od 10 hodin bohoslužbou v Chrámu Matky Boží před Týnem, kterou celebroid arcibiskup pražský a primas český Dominik kardinál Duka.

Foto: M. Řehořová (Člověk a víra)

Kvůli aktuální koronavirové situaci mohlo do chrámu vstoupit pouze 500 lidí včetně kněží. Pro ostatní zájemce byla mše přenášena na dvě velkoplošné obrazovky na Staroměstském náměstí a celou slavnost vysílala také TV Noe.

Před polednem vyšel z chrámu průvod zúčastněných biskupů, kněží, rytířských řádů, Orlů, krojovaných skupin a dalších hostů na náměstí k Mariánskému sloupu, kde byl následně do středu architektury umístěn obraz Panny Marie Rynecké. Poté Mariánský sloup kardinál požehnal. Ve svém proslovu připomněl, že sloup se sochou Panny Marie není symbolem katolické zpupnosti, ale je výrazem vděčnosti za pomoc ve válkách, nemocech a těžkých časech.

Foto: M. Řehořová (Člověk a víra)

Poté k přítomným promluvil místopředseda Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu PhDr. Karel Kavička, starosta Městské části Praha 1 Ing. Petr Hejma, Ing. Jan Wolf, předseda kulturní komise Magistrátu hl. města Prahy a na závěr autor repliky sloupu akademický sochař Petr Váňa.

Mariánský sloup se tak vrátil na Staroměstské náměstí po 102 letech.

Redakce

1650

1918

2020

Foto: Dominik Faustus

MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

HISTORIE

- Původní Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze byl raně barokní pískovcový sloup se sochou Neposkrvrněné Panny Marie (Immaculaty) na vrcholu a dalšími sochami na čtyřech soklech kolem sloupu.
- Sloup byl postaven jako projev díky Panně Marii za úspěšnou obranu Prahy před Švédy na konci třicetileté války na podzim roku 1648.
- Základní kámen položili dne 26. dubna 1650 za účasti nejvyššího hofmistra českého království Bernarda z Martinic a zástupců pražské radnice. Sloup vysvětil kardinál Arnošt z Harrachu, 13. pražský arcibiskup a velmistr řádu Křížovníků s červenou hvězdou. Stalo se tak dne 13. července 1652 za přítomnosti císaře Ferdinanda III. a jeho syna Ferdinanda IV.
- Sloup stál na náměstí 268 let, z toho tři roky společně s pomníkem Mistra Jana Husa z roku 1915.
- Byl stržen 3. listopadu 1918 rozvášněným davem, který ve sloupu spatřoval symbol svrženého habsburského režimu.
- První návrh na obnovu Mariánského sloupu byl zveřejněn v novinách „Čech“ již 14. listopadu 1918.
- Během dalších mnoha desítek let byly pokusy o obnovu sloupu zmařeny změnami na politické scéně a také II. světovou válkou.
- Dnešní replika sloupu zhotovil na základě výběrového řízení, vypsání Společností na obnovu Mariánského sloupu v roce 2007, sochař Petr Váňa z Karlík u Prahy s pěti dalšími kameníky.
- Dne 23. ledna 2020 pražské zastupitelstvo stavbu sloupu na Staroměstském náměstí finálně schválilo.
- Stavba sloupu byla zahájena pod vedením akademického sochaře Petra Váni dne 17. února 2020. Dílek a socha Panny Marie Immaculaty byly osazeny dne 4. června 2020.
- Dne 15. srpna 2020 byl nový Mariánský sloup slavnostně pozhánán.

(Zdroj: marianskysloup.cz)

Fotografie na stránce: Dominik Faustus

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2020

Letošní Národní svatováclavská pouť se konala ve dnech 27. září a 28. září tradičně v Praze a Staré Boleslavi. Poutí si každoročně připomínáme památku svatého Václava, hlavního patrona Českého národa, který byl zavražděn 28. září roku 935 svými odpůrci.

Ve čtvrtek 24. září 2020 rozhodla Bezpečnostní rada města Brandýs nad Labem - Stará Boleslav o změně podoby letošní svatováclavské pouti, aby splňovala veškerá protiepidemiologická vládní opatření. Na programu tedy zůstala pouze část duchovní a bylo upuštěno od doprovodného tzv. světského programu. Došlo také k výraznému omezení počtu osob povolených na pondělní poutní mši svatou.

V neděli 27. září 2020 před osmou hodinou večerní byla z Prahy do Staré Boleslavi přivezena nejvýznamnější svatováclavská relikvie, lebka knížete Václava, která je celoročně uložena v katedrále sv. Víta v Praze a pouze na Den české státnosti putuje do Staré Boleslavi.

Hlavní bohoslužbu na Mariánském náměstí v pondělí 28. září 2020 sledovali od 10 hodin pozvaní účastníci v uzavřeném sektoru pro maximálně pět set lidí.

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2020

Vedle zástupců církve, mezi něž patřil i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, tradičně nechyběla také řada politiků. Poutní mši svatou celebrouval J. Em. Dominik kardinál Duka, kazatelem byl J. Exc. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký.

„Vaše přítomnost je ona velká solidarita s těmi, kteří onemocněli, kteří trpí. Jistým způsobem jsme se zde solidarizovali s lékaři, zdravotními sestrami, policií, armádou, která zasahuje,“ řekl Dominik kardinál Duka a přítomným poutníkům za účast poděkoval.

Mši bylo možné sledovat i mimo vymezený prostor a lidé také mohli přijímat do ruky hostie. V místě nechyběly stojany s dezinfekcí. Mnozí z kolemjdoucích měli po celou dobu nasazené roušky.

Modlitba za národ u Palladia země České se uskutečnila od 14 hodin v bazilice Nanebevzetí Panny Marie.

I přes letošní nepříznivou epidemiologickou situaci přijeli do Staré Boleslavi také poutníci z litoměřické diecéze. Byl mezi nimi litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, generální vikář Mons. Martin Davídek, kněží, jáhni i mnozí litoměřičtí diecézané.

Poutníkům, kteří podstoupili letošní pouť, patří zvláštní úcta, neboť modlitba k sv. Václavovi na místě jeho zavraždění jistě nebude opomenuta.

„Ať patron země České sv. Václav vyprosí nám pokojné časy, ve kterých budeme moci bez vnějších omezení chválit Trojjediného Boha, Matku Boží Pannu Marii a všechny svaté. Svätý Václave, vévodo země České, nedej zahynout nám ni budoucím...“

Redakce

Foto: Dominik Faustus

Rozhovor se skautským vedoucím Antonínem Štěpanovským

V závěru roku 2018 jsme v našem diecézním časopise Zdislava (5/2018) představili skautské hnutí „Skauti Evropy“ působící v Litoměřicích. Téměř po dvou letech se vracíme zpět s několika otázkami na vedoucího litoměřického oddílu skautů Antonína Štěpanovského.

Jak se nyní daří skautům v naší diecézi? Zasáhla probíhající pandemie nějak zásadněji do vaší skautské činnosti?

Samozřejmě pandemie zasáhla a zasahuje. Na jaře byla činnost organizace pozastavena. Skauti se setkávali a komunikovali prostřednictvím médií, založili jsme pro ně program *Skauting doma* jako inspiraci k plnění úkolů doma v časech volna. I nad skautským táborem visel takřka do poslední chvíle otazník a obava o jeho konání. V těchto dnech musí naše setkání rovněž splňovat jistá nařízení, takže pandemie naše aktivity poznamenává značně. Na straně druhé však vnímám chuť skautů se setkávat, jejich „hlad“ po skautských akcích a celkové nadšení, proto se domnívám, že se skautům daří, neboť nás neopouští to nejdůležitější, to je chuť a odhodlání.

V minulém roce uplynulo 10 let od založení první skautské družiny v Litoměřicích. Oslavili jste nějak toto kulaté výročí?

Neoslavujeme taková výročí. Družiny, oddíly, to jsou organismy, jejichž největší slávu nepočítáme v letech, ale v životaschopnosti tady a teď. Jejich život, předávání ideálů a principů skautingu, každý nový člen, to je jedna velká oslava. O našem založení v Litoměřicích je to dost dlouhé vyprávění, vzpomenu však zásadní událost, kterou dlé mého byla Národní Svatováclavská pouť 2009, právě tam jsem se já a další setkali s Vojtou Alexou, který byl ve skautském kroji, začal nám o skautingu vyprávět a nás ta myšlenka silně oslovila. Krátce poté jsme se sešli na první schůzce a už to jelo! Mou oslavou výročí a vděku za katolický skauting v Litoměřicích je tedy každý rok Svatováclavská pouť do Staré Boleslavi.

V letošním roce složil skautský slib také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Jaké bylo jeho přivítání ve vašich řadách a jak probíhalo?

Bylo to jedno z velkých radostných táborových překvapení i pro mě. Otec biskup je

naším velkým podporovatelem, zdraví se s námi podáním levé ruky a když jsme se zdravili na táboře, prohodili jsme pár vět o tom, že skautský pozdrav pravou rukou je podmíněn skautským slibem a za chvíli už bylo jasno, že otec biskup by rád sliboval.

Otce biskupa vždy srdečně a rádi přijímáme mezi sebe. Jeho táborová návštěva pro nás byla o to radostnější, když projevil vůli skutečně a závazně se k nám připojit. Protože skautské ideály jsou otci biskupovi vlastní – služba Bohu, církvi i vlasti je jeho životním posláním, starost o bližní a snahu pomoci vnímám jako jeden z rysů jeho osobnosti – nebylo pochybností a zábran ve složení skautského slibu.

Velmi často vidáme váš oddíl při různých slavnostních příležitostech, liturgických obřadech i při podpoře a pomoci potřebným. Jak vlastně vypadá celoroční činnost vašeho oddílu a kolik v současnosti čítá členů?

Náš oddíl je součástí střediska svatého Štěpána v Litoměřicích. Jako vůdce oddílu mám nyní na starost 21 chlapců ve věku 12-17 let. Během roku se setkávám s rádci družin, plánujeme spolu veškeré skautské aktivity, oni mi dávají zpětnou vazbu od kluků a předávají si mezi sebou zkušenosti. Právě rádce vnímám jako zásadní pro naše fungování, já v první řadě působím na rádce a snažím se je formovat, aby oni pak vše předali do svých družin, jak nejlépe dovedou. Právě tady je skryto kouzlo naší skautské pedagogiky – kluci se učí a formují navzájem. Družiny (rádce a jemu svěřeni chlapci) se setkávají na schůzkách, kde pomocí her, vzájemného učení se a jiných aktivit, ale i na základě domácí přípravy, dochází k jejich rozvoji. Vše se zúročuje a upevňuje na výpravách oddílu, které se konají každé dva měsíce ideálně na celý víkend. Celoroční práce pak směřuje k letnímu táboru, který je vrcholem a svátkem našeho snažení. Do těchto všech aktivit se pak přirozeně začleňuje naše veškerá další činnost v duchu služby a pomoci.

Součástí našeho střediska je smečka včel, chlapců do 12 let, která čítá dvě šestky, v níž se kluci připravují na další dobrodružství skautského života podle příběhů Knihy džunglí.

V roce 2018 bylo založeno v Litoměřicích také dívčí středisko sv. Anežky České. Jsou vaše činnosti a aktivity v současnosti nějak propojeny?

Primárně naše aktivity nepropojujeme, ale máme společné aktivity středisek několikrát v roce, kde se setkáváme. Pedagogika Skautů Evropy pracuje zvláště se skupinkami chlapců a děvčat. Až jako vedoucí jsem začal vnímat skutečný smysl této metody, uvedu příklad na družině chlapců: Když kluci tráví čas spolu sami, dovolí si být bezprostřední, dalo by se říci sami sebou. Ve chvíli, kdy jejich kolektiv navštíví dívky, začnou se někteří stydět, jiní předvádět, někomu je to jedno a tak ať chtějí, nebo ne, jejich jednání vůči okolí je jiné. Zkrátka mi praxe ukazuje, jak je potřebné vnímat a zažívat pro kluky společně mužský element a u dívek ženský. Praktickým důvodem je, že družiny spí společně v jednom stanu a tráví společně takřka veškerý čas. Je také známo, že dospívání děvčat je obvykle rychlejší než u kluků.

Jak vnímáte dnešní děti a mládež, o kterých se říká, že bez mobilního telefonu a WIFI připojení nevydrží? Jak se daří přežít v přírodě i bez signálu?

Nemohu říci, že kluci, kteří jsou v mém oddílu a jejich generace je horší, než jsem byl já nebo moji rodičové, jak často někde zaznívá, to nelze! Jsou stejní, často si říkám, že asi lepší než já, jen mají jiné možnosti. Mantinel jejich možností je posouván, ale to není jen jejich zásluha.

Každý chlapec i dívka skautského věku touží po dobrodružství, skutečných emocích, vztazích, interakci, zájmu a pocitu, že někam patří, to vše jim skauting může v hojnosti dopřát a dopřává. Mnohým se toho nedostává, proto upadají do područí náhražek těchto potřeb. Tvůrci asociálních sítí, her, zkrátka všeho, na čem někdo může vydělávat, si jsou těchto věcí dobře vědomi (ostatně to vše poslední dobou rezonuje mediálním prostorem, vře-

le doporučuji film *Sociální dilema*, proto je tato virtualita tvořena se záměrem uměle emoce vytvářet, dodávat, ale především vytvářet závislost, i když to vše je prazvláštní náhražka.

Pokud tedy vůdce dobře vede svůj oddíl, využívá plně pedagogiku a styl Skautů Evropy, všechny metody, které máme, jemu svěřené ratolesti se samy a dobrovolně vzdávají „vymožností doby“ výměnou za skutečný prožitek, za dobrodružství, za radost, emoce a dobré vztahy.

Všechno musí fungovat dobrovolně. Kdybych se s někým přetahoval o mobil, nebo někdo na jiného křičel, aby přestal hrát hry atd., nemělo by to smysl. Kluci sami musí chtít žít skautský život, všechno musí vycházet z nich. Na tábore neudržíte nikoho, kdo touží po vaně s teplou vodou, počítači a internetu. Já jako vedoucí se svými rádci jen musím klukům dokázat, že má smysl se takových věcí vzdávat, že má smysl žít okamžikem se společenstvím, že realita je víc než tisíc lajků. Všechno to klade nároky na program i na celkové fungování.

Na letošním táboře se k nám připojil chlapec z místní vesnice, řekli bychom „místní samorost“. Řekl jsem mu, že je s věřícími skauty, že nebude mluvit sprostě, že se bude chovat slušně, nebude blbnout s mobilem, jinak bohužel nemůže v naší partě být. Sám jsem byl překvapen, že mezi nás chodil až do konce tábora a všechny naše „podmínky“ dodržel, dokonce s námi účastnil i bohoslužeb v táboře, v kostele a na pouti. Byl to pro mě osobně velký důkaz síly skautingu.

Víte, člověk je bytost neuvěřitelně přizpůsobivá a vynalézavá, velice rychle si zvykáme na nové možnosti,

posouvání mantinelů, určité pohodlí dnešní doby pro jedince žijícího v tomto koutě světa, v tom všem člověk občas přestává rozlišovat věci podstatné od nepodstatných a věci nové a nadstandardní od samozřejmých. To všechno u mladých platí dvojnásob! Jejich telefon – brána do asociálních virtuálních sítí se stává mnohem snadněji a rychleji součástí jich samotných, a to nemusíme zacházet do detailů o programovém vytváření závislosti uživateli na těchto produktech, k čemuž jsou mladí také mnohem náchylnější. To všechno je důležité si uvědomovat! Naštěstí vše platí i naopak a skauting se snadno dostane dětem „pod kůži“, skauting není jen koníček, skauting je totiž životní styl.

Jaké jsou Vaše zkušenosti s podporou veřejnosti skautskému hnutí?

Co je to veřejnost? Tak samozřejmě, že se setkáváme s posměchem, úšklebky, nevlídností a dalšími projevy nelásky od lidí, ale v zásadě jsem rád a někdy až překvapen, jaké vážnosti se skauting stále těší.

Co Vám osobně dělá největší radost v životě se skauty?

Především jejich radost! Nezdířka si ji musím připomínat, když je třeba, abych se překonal, nebo něco vydržel, ale to je skauting! Radost z překonávání sebe sama a ze společenství, které utváříme.

Jak vypadají Vaše plány a plány Skautů Evropy do budoucna?

Plánem je dobře fungovat a naplňovat všechno, k čemu nás skauting vybízí a zavazuje!

Nevím, zda je to více plán, nebo sen, ale rád bych šířil naši skautskou myšlenku mezi další mladé lidi a do dalších společenství. Jenom tak totiž člověk vrací skautskému hnutí to, co dostal – tím, že vše předá beze zbytku a jak nejlépe dovede bližním.

Budoucnost však není jen o tom, co bych chtěl já... proto platí Semper parati!

Na otázky Mileny Davidkové odpovídal Antonín Štěpanovský

Foto: Barbora Viktorinová, Kryštof Waněk, Dominik Faustus a archiv Skautů Evropy

Z HISTORIE:

Skautské hnutí a litoměřičtí biskupové

Charakterizovat přesně vztah litoměřických biskupů ke skautům není na tomto prostoru zcela možné. Stručně konstatování toho, že to byl vztah oboustranně pozitivní, však samozřejmě nestačí.

Prvním litoměřickým biskupem, o jehož kontaktech se skauty jsme bezpečně zpraveni, je Anton Alois Weber, který v roce 1934 navštívil tábor německých skautů sv. Jiří (Pfadfinder St. Georg) v blíže neznámé lokalitě poblíž Třebívlic. Tehdejší skauti byli totiž značně různorodí a členili se také podle národností či sociálního zařazení. O zmíněné Weberově návštěvě dodnes svědčí pozoruhodné album fotografií, které skauti biskupovi později zaslali.

Štěpán Trochta měl – vzhledem ke své salesiánské formaci poměrně přirozeně – ke skautům blízko již předtím, než se stal litoměřickým biskupem. Od druhé poloviny 30. let byl členem Ústřední junácké rady a nejvyšším duchovním rádcem českých katolických skautů. Po své litoměřické intronisaci se zaměřil na skautské hnutí, slibně se rozvíjející po roce 1945 a v roce 1948 se zúčastnil např. skautského sněmu v Ústí nad Labem či skautské oslavy v Lounech. Skautská činnost se v době komunistické totality nakrátko obnovila v letech 1968 a 1969, tedy v době, kdy se i Štěpán Trochta mohl opětovně ujmout správy své diecéze. A tak se také 28. října 1968 zúčastnil skládání skautských slibů na Radobýlu u Litoměřic.

Na své předchůdce v tomto ohledu navázal i Josef Koukl, který skauty rovněž podporoval, což se navenek projevilo mj. i v jeho biskupském znaku, do něž rovněž umístil lilii, odkazující jednak právě na skautské hnutí, ale také na jeden z atributů sv. Josefa. Za Kouklova episkopátu patřil mezi činné skauty také např. P. Radim Valík z Počapel.

Mgr. Martin Barus

Archivář litoměřického biskupství

Foto: archiv Biskupství litoměřického

Zapomenutý klášter zachránili před demolicí. Teď on

Je dvacátý květen roku 1901 a kapli Nejsvětějšího Srdce Páně v Jiřikově skrání první krupěje svěcené vody, poprvé ji prostupuje vůně kadidla a poprvé zde zaznívá vroucí Pater noster, qui es in caelis... Nově vysvěcená kaple se stala nezbytnou součástí zdejšího kláštera sv. Karla Boromejského, tvořeného několika špitálními budovami a klausurou řádových sester boromejek. O 119 let později je kaple vysvěcena znovu, tentokrát rukou otce biskupa Mons. Jana Baxanta.

Špitál je sice již dávno pryč, sestry boromejky zde již téměř třicet let nežijí a přesto toto místo znovu ožívá a nabírá dech. Přitom stačilo tak málo a z kláštera by zbyly jen hromady sutí.

Kongregace Milosrdných sester svatého Karla Boromejského působila v Jiřikově a sousedním Filipově od roku 1868. Boromejky zde postupně vedly školu, špitál, nejdříve pod názvem Nemocnice Srdce Ježíšova, pozdější Soukromá nemocnice u svatého Karla Boromejského a Siroťčinec neboli Dětská útulna svatého Josefa. Klášterní budovu spolu s kaplí postavil řád vedle špitálu z roku 1870. Výstavba kaple začala roku 1899, slavnostní vysvěcení proběhlo o dva roky později.

Kapli postavil šluknovský stavitel Josef Gaube, donátorkou byla slečna Julie Donathová. Rodina Donathů a další významní podnikatelé města se také postarali o nádhernou vitrážní výzdobu kaple, která podle odborníků pochází z některé z vídeňských dílen a je v oblasti bývalých Sudetských Čech ojedinělá.

Boromejky zde působily až do roku 1990. Klášter poté zůstal opuštěný a kaple byla využívána jen příležitostně. Od roku 2012 klášter s kaplí začal využívat Schrödingerův institut jako středisko volného času pro děti z Jiřikova. Ale špatný technický stav budovy neumožňoval její plné využití. Do některých místností intenzivně zatékalo z půdy, okna byla natolik zpuchřelá, že bylo zakázáno je otevírat, vytápění bylo lokální pouze v některých místnostech, budova byla velice nevládná a nehostinná.

Na podzim roku 2015 začaly stropy v prvním patře sesedat, zdvo budovy začalo prskat a ani narychlo namontované vzpěry ze smrkových klád propadání stropů nezabránily.

Po odborné prohlídce statikem a mykologickým průzkumem se potvrdilo nejhorší očekávání – vazné i nosné trámy, krovy a další dřevěné prvky byly masivně napadeny dřevomorkou a cizopasnými houbami. Budova byla vážně staticky narušená a hrozilo její zřícení. Klášter byl s okamžitou platností uzavřen, a před sestrami boromejkami stálo nelehké rozhodnutí – „Zbourat nebo zachránit?“

Jejich rozhodnutí nadchlo všechny zasvěcené – klášter bude zachráněn!

Již v létě roku 2016 začala rozsáhlá rekonstrukce, jejíž součástí bylo nahrazení všech vazných trámů budovy, celková rekonstrukce krovy, vybudování ocelobetonové konstrukce stropů, nové bednění střešiny, sanace zdiva, nová střešní krytina, ale také rekonstrukce hlavní věže.

S touto opravou se původně v rozpočtu nepočítalo, ale při odstranění plechové krytiny se ukázalo, že střešiny věžičky a celá konstrukce této klášterní dominanty je úplně shnilá.

Oprava věže se ukázala jako konstruktérský oříšek, jelikož celá konstrukce věže je tvořena šesti trámy o celkové délce devíti metrů, přičemž každá třetina trámu má jiný profil. Tři metry tvořily obdélník, další tři metry šestiúhelník a nakonec pětiúhelník. Firma, která rekonstrukci prováděla, se roz-

hodla, že dodrží technologické postupy starých mistrů a po urputném shánění se jí podařilo sehnat tesaře, který byl ochoten nové trámy otesat podle původních parametrů. Horní část věžičky byla zavěšena na jeřáb a odříznuta od trámů, ty byly dalším jeřábem vyneseny ven a po sanaci zdiva byly na jejich místo osazeny trámy nové. Teprve pak se věžička vrátila na své místo.

Jinou lahůdkou byly práce pokrývačů. Ti totiž našli nad kopulí hlavní lodi původní, více než stoleté klempířské matrice, podle nichž současní klempíři vyrobili přesné kopie původních střešních ozdob.

Navíc přišli s inovativním nápadem, a všechny oblé části střešiny, včetně věžiček a kopulí, pokryli vlastnoručně vyrobenými

(a vymyšlenými) plechovými „šupinami“, které připomínají rybí kůži. Tento způsob krytiny minimalizuje zatékání do střešiny, je velmi odolný proti náporům větrů a navíc působí neobyčejně esteticky.

Firma nakonec nechala pro klášter vyrobit i kříž v původní velikosti, který kdysi dominoval kapli a který se někdy ve válečných letech minulého století ztratil.

Kříž pak byl požehnan 6. dubna 2017 při příležitosti ukončení první etapy rekonstrukce generálním sekretářem České biskupské konference Stanislavem Přibylem.

Na sklonku léta 2019 byla zahájena druhá etapa rekonstrukce, jejíž součástí byly nové elektroinstalace, rozvody vody a topení, výměna oken, repase podlah a dveří, částečné změny dispozičního řešení místností, hydroizolace budovy, rekonstrukce omítek a další.

Na této části přestavby se již aktivně podílel i Schrödingerův institut, jehož pracovníci zajišťovali přípravu práce, například otlučky omítek, vysekávání šliců, broušení a lakování podlah a dalších dřevěných prvků.

Časem se ale ukázalo, že hydroizolační ošetření potřebuje i přistavěná kaple, jejíž oprava nebyla součástí plánovaných prací. Sestry boromejky tak znovu musely přepočítávat narůstající výdaje a znovu sahat hlouběji do svých rozpočtů.

Naštěstí na rekonstrukci kláštera přispěla

zachraňuje druhé.

nadace Renovabis, díky níž bylo možné tyto práce zafinancovat.

Hydroizolační injektáž tak zbavila nepodsklepenou kapli vztlínající nebezpečné vlhkosti, ale celkový vzhled kaple, která v 70. letech prošla stavebními úpravami, dost utrpěl. Opadávající malba, otlučené omítky až na cihlové zdi, omšelé vybavení kaple, to vše působilo žalostným dojmem. Proto kongregace přistoupila na další návrh, a to na výmalbu kaple a její drobné opravy. Tuto část prací si vzal na starost Schrödingerův institut, jenom výmalbu prováděla stavební firma z vysokozdvíhových plošin. Schrödingerův institut pak jako poděkování sestrám boromejkám nechal vyrobiť z dubového dřeva nový oltářní stůl, ambon a dvířka ke svatostánku a nahradil tak původní vybavení kaple z nalakované překližky, z doby socialismu.

Inspirací pro výmalbu kaple pak byl modrý plášť Panny Marie z jedné z vitráží.

Původně žlutošedá malba byla nahrazena bílomodrou a kaple tak zcela změnila ráz. Její vysvěcení 2. září 2020 se stalo radostnou událostí nejen pro sestry boromejky, které tak díky obrovskému nasazení zachránily dávno zapomenutý skvost z českoněmeckého pohraničí, ale i pro Schrödingerův institut, který sem přestěhoval své sídlo z původního Varnsdorfu, ředitelství z Rumburku a nově zde zahájil svou činnost s jiříkovskými dětmi.

Své zázemí tak zde našel klub pro předškolní děti Koťátko, kroužky vaření, výtvarné činnosti, sportovní kroužky, své místo zde má i hudební dílna, knihovna, cvičná kuchyně, kroužek zahradničení a floristiky, kroužek doučování tzv. Kočičí akademie a celá řada dalších.

Pravidelné bohoslužby se zde zatím nekonají, ale kaple je po dohodě otevřena každému návštěvníkovi od rána do odpoledních hodin a ve středu až do večera. Do budoucna chce institut v kapli pořádat koncerty krásné hudby, přednášky a čtení knih, duchovní rozpravy a další zajímavé kulturní a duchovní akce.

Ti, co hledají ticho a klid pro svou bolavou duši, zde zcela jistě najdou ten správný lék.

Klášter sv. Karla Boromejského stal doslova z mrtvých, aby znovu sloužil všem, kteří hledají útěchu, radost, klid a uzdravení ze všech svých těžkostí.

A to díky kongregaci sv. Karla Boromejského a jeho osvíceným sestrám, které i přes všechny těžkosti nenechaly klášter padnout.

Bc. Gabriela Doušová

Foto: Dominik Faustus

V úterý 1. září 2020 navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant Biskupské gymnázium Varnsdorf, aby se tu setkal se studenty a jejich rodiči, pedagogy a dalšími zaměstnanci školy a slavnostně s nimi zahájil nový školní rok.

Mons. Jan Baxant nejprve zavítal do několika tříd, kde se pozdravil s již stávajícími studenty a poté v 9 hodin

Nový školní rok v Biskupském gymnáziu Varnsdorf byl zahájen

zahájil slavnostní setkání s novými žáky, kteří letos nastupují do primy, a jejich rodiči.

Setkání se zúčastnil také generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek a starosta Města Varnsdorf ThMgr. Roland Solloch. Ten ve školní aule zdůraznil Biskupskému gymnáziu plnou podporu města.

Ředitel školy Ing. Bc. Jiří Jakoubek při té příležitosti přítomným představil všechny členy učitelského sboru.

Přejeme studentům úspěšný školní rok a doufáme, že se situace dnešních tvrdých opatření zlepší, aby se mohli opět vrátit od počítačů do lavic mezi své spolužáky k řádnému studiu.

Redakce

Foto: Dominik Faustus

Rozlučka s P. Jožkou KADLICEM

Na konci června jsme se museli v Příchovicích rozloučit s otcem Jožkou, který na centru života mládeže Křížovatka sloužil dohromady deset let. Během té doby si jej všichni oblíbili tak, že už si bez něho Příchovice ani nedovedli představit.

Jožka se rozhodl vrátit domů na Slovensko, aby pomáhal svým sestřám s péčí o nemocnou maminku a aby na přání svého arcibiskupa sloužil v Košicích vysokoškolákům.

Na rozlučku s ním přijelo 27. června do Příchovic na tři sta jeho přátel. Díky ochotné pomoci mnoha lidí, včetně těch z místní obce, které si otec Jožka svou laskavostí během let své služby v Příchovicích také získal, se vše podařilo dobře připravit a zvládnout. Přestože loučení bylo těžké, celý program se nesl ve veselém duchu a všichni byli plní vděčnosti za to, že nám sem Pán Bůh Jožku na čas poslal, a za vše, co pro mladé lidi nejen v Příchovicích ale i v celé naší diecézi vykonal.

Po dopolední slavnostní mši svaté byli všichni pohoštěni skvělým obědem. Odpoledne se pak konal pestrý program. Především zábavné pásmo režie sklídilo veliký aplaus. Po slavnostním předání symbolických atributů duchovního správce centra života mládeže – červeného baretu a hole - otci Jiřímu Smolkovi uzavřel společný program večer plný vzpomínání na různé zážitky z Jožkovy služby.

Díky všem, kdo jakkoli pomohli, a především Jožkovi, že celá ta léta tady pro nás byl!

Foto: Jan MACEK

Outdoorový víkend v Příchovicích

Od 17. do 19. července probíhal v Příchovicích tzv. outdoorový víkend, jehož hlavní program pro nás připravoval Vašek Vacek.

V pátek večer se asi 15 účastníků vzájemně poznalo u seznamovacích aktivit. V sobotu jsme se po ranní mši svaté, snídani a tradičním úklidu fary přesunuli k nedaleké „Malé bílé skále“, kde jsme strávili zbytek dne. Do oběda jsme hráli hru Z pohádky do pohádky, při níž jsme si nejen pořádně zaběhali, ale kde jsme museli i hodně přemýšlet. Odpoledne na nás už čekaly různorodé aktivity outdoorového zaměření, jako například hasičský žebřík, stavění komínu z bedýnek nebo lanová houpačka nad propastí. Za jednotlivé úkoly jsme dostávali „fazoláče“, za které jsme si večer u táboráku mohli při dražbě koupit odměny. Všichni přítomní si víkend naplno užili a odjížděli s tím, že se na příchovickou faru zase rádi vrátí.

Ludmila Čuchalová, týmačka za Příchovic

Letní diecézní setkání mládeže 2020

Od 16. do 21. srpna probíhalo na centru života mládeže Křížovatka v Příchovicích letní diecézní setkání mládeže. Přijelo na něj celkem asi 70 osob, mezi nimi několik vikariátních kaplanů pro mládež. Tématem setkání byly vztahy v rodině. Východiskem pro uvažování o nich se stalo motto SDM 2020: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ (Lk 7,14) a exhortace papeže Františka *Christus vivit*.

Pondělní program se nesl v duchu četby bible. Na přednášku delegáta Českého katolického biblického díla P. Pavla Andrše navázala praktická práce s evangeliem úryvkem o vzkříšení syna naimské vdovy. Večer nás pak navštívili manželé Pavel a Klára Fišerovi a hovořili o své zkušenosti přijetí a vypořádání se s bolestí v rodině.

V úterý k mladým promluvili manželé Iva a František Růžičkovi z diecézního centra pro rodinu o důležitosti role otce a matky pro rozvoj mladého člověka.

Středečním programem nás provázely františkánské sestry Michaela Příbylová a Bernadeta Bednaříková. Nastínily účastníkům, jak je možné řešit různé těžkosti v rodinných vztazích a pracovat na jejich uzdravení. Řada mladých účastníků využila příležitosti k rozhovoru nebo svátosti smíření. Ve večerní adoraci pak každý mohl poděkovat za svoji rodinu a všechno dobro, které skrze ni přijal, a jako symbol všeho, co je v rodině těžké, přinést a položit před Ježíše v Nejsvětější Svátosti kámen s prosbou o pomoc a požehnání.

Celé setkání pak vyvrcholilo ve čtvrtek mší svatou s otcem biskupem Janem Baxantem, po které následovala beseda s účastníky a slavnostní oběd.

Diecézní centrum mládeže
Foto: Barbora Viktorinová

20. JUBILEJNÍ PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE

Již tradičně se každé léto koná pěší pouť mládeže za nová duchovní povolání a dobré rodiny.

Letošní pouť se nesla ve slavnostním duchu, mladí lidé se totiž rozhodli společně putovat už po dvacáté. U příležitosti tohoto výročí byly jako cílové místo zvoleny Hejnice, kam se vydala vůbec první pouť v roce 2001.

Mottem letošní pouti se stal úryvek z knihy Zjevení: „Uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, bylo jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha...“ (Zj 21,2). Každodenní „tématka“, vycházející z exhortace papeže Františka *Christus vivit*, totiž pojednávala o Církvi a vztahu mladých lidí k ní.

Historie pouti

Jak už bylo řečeno, první pouť se konala v roce 2001. Tehdy se skupina mladých lidí rozhodla vydat pěšky z České Lípy do Hejnic, netušíc, že se pouť stane tradicí. Teprve později se k putování začali přidávat i kněží a lidé z různých míst diecéze. Nejvyšší účasti pouť dosáhla pravděpodobně v roce 2008, kdy se cestou z Mladé Boleslavi do Obrázku u Liberce připojilo na 72 poutníků.

Dnes poutníků není tolik, ale mezi stálými poutníky se objevují i nové mladé tváře, a proto věřím, že pouť bude nadále pokračovat a přinášet své plody, a že se za deset let potkáme na 30. jubilejní pouti.

Za dvacet let poutí už mládež navštívila mnoho míst v diecézi:

- 2001** Česká Lípa – Hejnice
- 2002** Litoměřice – Filipov
- 2003** Ústěk – Bozkov u Semil
- 2004** Ústí n. Labem – Liběšice u Žatce
- 2005** Děčín – Květnov
- 2006** Mělník – Česká Kamenice
- 2007** Teplice – Kadaň
- 2008** Mladá Boleslav – Obrázek u Liberce
- 2009** Klášterec nad Ohří – Mariánské Radčice
- 2010** Litoměřice – Jablonné v Podještědí
- 2011** Ústí nad Labem - Střekov – Loreta v Rumburku
- 2012** Příchovice – Mcery
- 2013** pouť výroční, mimodiecézní – Sloup u Blanska – Velehrad
- 2014** Hrádek nad Nisou – Chorušice
- 2015** Kryry – Horní Jiřetín
- 2016** Benešov nad Ploučnicí – Litoměřice
- 2017** Doksany – Bohosudov
- 2018** Hrob – Dolní Ročov
- 2019** Český Dub – Anenský Vrch
- 2020** Mladá Boleslav – Hejnice

Reportáž

Letošní pouť odstartovala 24. srpna v Mladé Boleslavi společnou mší svatou, kde, dle kroniky „...otec Štěpán S. kázal o tom, jak je dobře, když kněží neumějí kázat“. Následovala společná večeře a první z tématek, o tom, že církev je svatá. Po tématku jsme se seznámili se všemi poutníky, poutním desaterem a kronikou, která poutě provází od samého počátku.

Po klidně strávené noci pořizujeme společnou fotku u boleslavského kostela a vydáváme se na cestu z Boleslavi do Sobotky. Konec srpna už bývá chladnější, nepronásleduje nás tedy úmorné vedro, ale celkem snesitelná teplota, přestože slunce pálí. Cesta dnes neslibuje ani žádné děsivé převýšení, to nás čeká teprve další den. Sobotka nám nabízí na poutní standardy luxusní prosto-

ry, dozvídáme se mnoho o kostele (např. že svalnatý muž na obraze je sv. Mář Magdaléna), večer u rozdělaného ohně rozmlouváme o tom, co se nám vybaví při slově „církev“. Poté uléháme, většinou na zahradě a když náhle začne pršet, snažíme se neúspěšně vejít pod pergolu.

Další den vyrážíme směrem Loučky u Turnova. Počasí je chladnější, protože začíná foukat vítr, který nás bude provázet do konce pouti. Cestou, která jde zatím z kopce, potkáváme spoustu švestek. Trasu dnes vede Jiříš, takže všichni čekají, kdy přijde zkratka. Jiříš nezklame a po koupeli v rybníce se vydáváme lesem do kopce, kolmo na vrstevnici. Ještě že následuje oběd. Tématko má dnes náš bohoslovec Lukáš, o tom že církev je mladá.

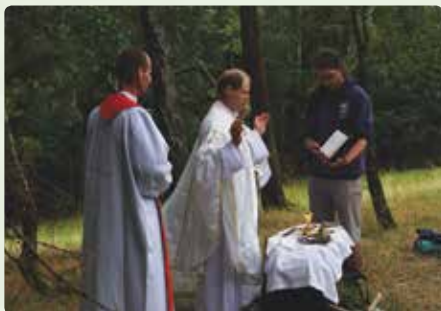

Jak jsme jednou začali šlapat do kopce, už pravděpodobně nikdy neskončíme, a tak se na rovince zastavujeme teprve v Loučkách, doma u bývalých poutníků Mikušových. Zde zjišťujeme, že na mši svatou musíme ještě o trochu výš, a tak po ní, unaveni ale vděčně, přijímáme přichystané opékané maso. Brzy všichni usínáme, nezáleží celkem na tom kde.

Další den přichází krize, protože kopce neustává. Pokračujeme totiž do Jablonce nad Nisou. Vítr stále vane. Kopce jsou táhlé. Uprostřed jednoho takového nás čeká mše v býčí ohradě, která probíhá bezproblémově, jen kněží se každou chvílí zahledí směrem k právoplatným obyvatelům ohrady.

V Jablonci nás vítají studené sprchy ale taky opravdové postele, a tak uléháme co nejdříve je to možné.

Další ráno začínáme mši svatou ve zdejším vzdušném (pozn. obřím) kostele, po rychlé snídani se vydáváme na cestu, stále do kopce až na Olivetskou horu, kde má Talíř tématko. Cestou nás nemine ani pár poutních zkratek, které má pro změnu na svědomí Vítek. Závěr naší cesty z Olivetské hory vede z kopce kolem vodopádu Malý Štolpich až do Hejnic.

Nutno podotknout, že celý den sledujeme radar, protože víme, že má začít pršet. V Hejnicích po závěrečné děkonné modlitbě začínáme na klášterní zahradě stavět táborové šapitó. V polovině stavění přichází drama, jak popisuje Eliška v kronice: *„...jakmile jsme plachtu zvedli na tyčích, začala průtrž mračen, a hlavně ohromný vítr. To dosti ztížilo uvazování stanu k zemi a v jednu chvíli se pod porывy vichru začal hroutit celý náš nocleh. (...) Nakonec se vše podařilo uchytit a přivázat a ve stanu bylo dokonce i sucho...“*

V suchu se odehrává večere a večerní program, po kterém jdeme spát.

Spíme pokojně až do 1:15, kdy: *„... se vítr a déšť vrátily...“* Následovalo dramatické upevňování stanu, který se v nepříznivém počasí poněkud kymácel. To většinu jeho obyvatel vyděsilo, ale díky několika obětavcům se vše nakonec podařilo vyřešit a poutníci mohli pak už v klidu až do rána spát.

Další den po vydatné snídani následuje slavnostní mše svatá s otcem biskupem, na kterou přijeli i někteří „prapoutníci“. Po mši následuje prezentace fotografií ze všech devatenácti předcházejících poutí. Pak se už přesouváme do klášterní zahrady, kde nás čeká slavné a dovolím si říci i tradiční, grilované poutní sele (poutní kus selete), které je takovou výživnou tečkou za všemi těmi kopci.

DCM (foto: archiv DCM Litoměřice)

POUTNÍ HYMNA

text: Kousáč, nápěv: Přemýšlej, děkuj a služ – 208 v modré Hosaně

1. *Proč zvykli jsme si poutí žít?
Zkus chvíli přemýšlet!
Oč v této písni má nám jít?
Pod' na pót' s námi hned!*

Ref: *Proto neváhej,
na pout' se vydej
i své známé můžeš zvat.
Zkus tuto výzvu vážně brát,
poutníkem se stát!*

2. *Chceš-li být Kristu na dotek
a Bohu děkovat,
na lidi kolem nemít vztek,
pak na pout' půjdeš rád.*

3. *Kdo o pouti jen vypráví
a není dobrodruh,
ten o tajemství sotva ví,
co Talířův je duch.*

Prosba o podporu centra života mládeže Křižovatka v Příchovicích

Střechy na budovách IDCŽM Křižovatka Příchovice naléhavě vyžadují opravu. Střešní krytina již překračuje dobu své životnosti a vzhledem k horským podmínkám hrozí při nepříznivém počasí vážné poškození objektu. Výměna střešního pláště včetně zateplení střechy a úpravy nevyhovující vzduchotechniky bude stát odhadem kolem pěti milionů korun. V současnosti byl zadán projekt a zpracovává se projektová dokumentace. Velmi prosíme o Vaši finanční podporu. Na Vaše dary Vám rádi vystavíme doklad. Za každou pomoc DĚKUJEME!

Své dary, prosíme, posílejte, na účet č. **0961523329 / 0800**
Do zprávy pro příjemce můžete napsat: Na opravy střech.

P. Jiří Smolek

R.D. František Segeťa oslavil 90. narozeniny

Ve středu 30. září 2020 navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant farnost Srbská Kamenice, kde při mši svaté v kostele sv. Václava pogratuloval otci Františku Segeťovi k 90. narozeninám, které slaví 1. října 2020.

Přítomni byli také kněží děčínského vikariátu a další. Při slavnostním obědě popřál oslavenci také generální vikář Mons. Martin Davídek za litoměřické biskupství a kněze. Ke gratulantům se připojil též pan Antonín Randa z Cesty 121, která pomáhá a různorodým způsobem podporuje starší kněze.

Otci Františku Segeťovi přišlo či přijelo poblahopřát k jeho kulatému jubileu mnoho gratulantů, mezi nimi např. spolužák z gymnázia pan Leo Žídek s manželkou z Ostravy a také věrný farník pan Štefan Lompart z Lysé nad Labem.

Při oslavě významného životního jubilea nechyběli nejbližší přátelé, farníci a také Marcel Hrubý, který posledních 15 let otci Františkovi se vším pomáhá, a kterého jsme požádali, aby na společně prožité roky zavzpomínal.

Také my z redakce časopisu Zdislava se připojujeme k mnoha gratulantům a dodatečně přejeme otci Segeťovi především hodně zdraví a Božího požehnání do dalších let.

P. František Segeťa nastoupil do Srbské Kamenice jako 75letý, když vyslyšel prosby tehdejšího generálního vikáře P. Karla Havelky a přišel z Rožďalovic, kde působil od roku 1984. Předcházela jej pověst kněze laskavého, usmívajícího se, člověka, který se nedokáže zlobit, který je knězem obětavým, skromným a srdečným.

A takový byl skutečně od začátku svého působení. Do služby jej v Srbské Kamenici v říjnu 2005 uváděl biskup Pavel Posád a pamatují se, že při své homilii pravil, že mu přeje požehnané působení, aby zde žil až do stovky! A skutečně byl otec biskup Posád prorokem, protože devadesátka je již za námi a otec je tu stále s námi.

Otec František není příliš výřečný, rád naslouchá, ale sám toho moc nenamluví. Žije život z víry, úsměv je více nežli vyřčené slovo. Přesto si získal srdce mnohých. Bylo to vidět nyní při 90. narozeninách, kdy na něj s láskou vzpomínali farníci z míst, kde působil, zvláště z Lysé nad Labem a z Rožďalovic. Měl nejeden telefonát, i mým prostřednictvím, a z každého přání měl velkou radost.

V současné době, když je odkázán na pomoc druhých, je vděčný všem, kteří na něj nezapomínají. V neděli se svým chodítkem a s doprovodem přichází do kostela sv. Václava, kde slouží mši svatou. Myslím, že ho služba drží při dobré mysli, má přece nějakou duchovní aktivitu. Je vděčný za mnohé také Cestě 121 a panu Antonínu Randovi, který jej obdaroval nejednou cvičební pomůckou, tabletem na modlitbu breviáře a nakonec i chodítkem, bez kterého se již neobejde.

Po 80. roku věku se totiž otci Františkovi dostavily pohybové problémy, jednou upadl na schodu, zlomil si obratel a byl dlouho upoutaný na lůžko. Svoji houževnatostí se ale uzdravil a rehabilitoval u sester Boromejek v Praze-Řepích, kde se o něj příkladně starali. Vrátil se do Srbské Kamenice, aby zůstal mezi svými.

Když mohl cestovat, rád se vracel do svého rodného kraje, Lašska, okolí Nového Jičína, zvláště na srazy spolužáků z gymnázia, ale také za farníky z jeho rodné farnosti Starý Jičín.

*Ze vzpomínek i současnosti
Mgr. Marcel Hrubý*

Jak šel čas...

- * 1. 10. 1930 - Loučka
- **Kněžské svěcení:**
- 30. 6. 1973 - Litoměřice
- 1973-1979 - Mělník, kaplan
- 1979-1981 - Liblice, adm.
- 1981-1984 - Lysá nad Labem
- 1984-2005 - Rožďalovice
- **Od r. 2005 - Srbská Kamenice**
- Osobní arciděkan**
- Duchovní správce farnosti Srbská Kamenice a jejího farního obvodu (Horní Habartice, Horní Prysk, Jedlka, Jetřichovice, Kerhartice, Malá Bukovina, Markvartice u Děčína, Merboltice, Růžová, Rychnov u Děčína, Valkeřice, Verneřice)

Když je v Kamenici veselo...

Byla to páterova snad třetí mše svatá v Srbské Kamenici. Moc jsme se neznali ještě, nevěděl jsem, co si mohu k němu dovolit. Během eucharistické modlitby přiletěla ohromná moucha masařka a přistála mu na čele. Byl asi tak zabrán do mše svaté, že ji zřejmě necítil. Říjnová moucha už je trochu pomalejší než v létě, jednoduše se mu na čele uvelebila a nehnutě seděla dlouhou dobu, snad až do svatého přijímání, kdy odletěla.

Po mši svaté jsem se páterovi přiznal, proč jsem se během mše svaté jako přísluhující u oltáře tak smál... „Vždyť jste měl otče na čele asi 5 minut masařku a já si nevěděl rady, jak ji odehnat.“ Odpověď byla více než výmluvná: „Asi jí bylo u mne dobře!!!“

Jak to tehdy začalo a pokračovalo?

Kněžské svěcení přijal z rukou kard. Trochty, 1973

Kostel sv. Václava ve Starém Jičíně, v němž měl P. Segeta primici, 1973

Primiční mše svatá, 1973

Foto: osobní archiv P. F. Segeti, D. Faustus, archiv farnosti

První svaté přijímání

Křest dítěte, 2002

Slovo ke katechetům

Když jsem se naposledy viděl s otcem generálním vikářem Martinem, požádal mě o krátký článek do Zdislavy. Zeptal jsem se, jestli má na mysli nějaké specifické téma. Odvětil - něco jednoduchého... a měl pravdu.

Komplikovaně a složitě umíme mluvit téměř všichni. Na to nepotřebujete zvláštní nadání. Jen opravdoví mistři svého oboru dokáží hluboká a závažná témata vysvětlovat jednoduchým způsobem. Složitý a komplikovaný výklad – nejen učitele – odkazuje na vlastní nepoznání a zároveň je zbraní těch, kteří chtějí zmást posluchače, zatajit jim skutečné postoje a mínění. Těchto novodobých sofistů v této prapodivné době přepravě historie a tvárných hodnot, jako by přibývalo. S obdivem myslím na papeže Benedikta XVI. a na Michaela J. Sandela, amerického politického filosofa, profesora na Harvard University. Byli jsme povoláni na vinici Páně. Nejsme jejími autory ani vlastníky. Jsme služebníci, kteří sázejí a zalévají a prosí Pána o milost růstu těch, kteří nám byli svěřeni. Jak to říkají církevní Otcové, předáváme to, co jsme sami přijali. V tom – a pouze v tom – se nachází svoboda těch, kteří byli povoláni k výuce křesťanské vírouky, k hlásání slova.

Říkám to proto, (jako liberální konzervavec), že jednou ze současných model je změna. Nereagovat na zlo, být pouhými diváky, je stejně tak nebezpečné jako snaha neustále (a často bez náznaků prozíravosti), otáčet kormidlem. České školství je toho dobrým příkladem. Přes nákladná „nóva“ státních maturit se suneme na počátek dobré, důstojnější (a lacinější) cesty. Činit nauku našeho Pána přístupnou je povinností každého učitele křesťanského náboženství a v tomto slova smyslu je hledání nových přístupů na místě. Je však nepřijatelné svévolně měnit podstatu řečeného (Gal 1,8). Nejsme majiteli Slova, ale jeho služebníky. Kraj, ve kterém žijeme, je přenádherný, básnický, ale také zraněný v lidských srdcích. Mnozí (dle mého úsudku většina) z těch, ke kterým jsme byli posláni, trpí tzv. Stockholmským syndromem. Nakonec, mám s ním osobní zkušenost. Jsou v situaci zotročených obdivujících své (svého) zotročitele. Je to podivná forma temné identity, které je velmi těžké se vzdát. Lidé, kteří jsou na této hranici, protékající lidským srdcem, mají pocit, že vzdáním se temnoty přicházejí o sebe sama a nemají odvahu přijmout nový život. V jistém slova smyslu mají pravdu, vždyť spolu s Kristem jsme skutečně zemřeli... Je třeba se modlit, aby se otevřela jejich srdce, aby Pán uzdravil oči a dotklo se jich Slovo. Právě v této době vyhoceného zmatení jazyků a významů pojmů (2 Te 2,1 – 17) je modlitba doslova jediným způsobem přípravy pro možnou evangelizaci. Slovy Gandalfa z knihy J. R. R. Tolkiena, nejsme žádní pouťoví kouzelníci. Nebyli jsme povoláni k podomnímu prodeji tretek ani k psychologickým manipulacím. Říkám to proto, že se my křesťané dostáváme při hlásání slova do stavu podivné

defenzivy, jako bychom se měli skoro stydět za tu opovázlivost, že mluvíme o Bohu. Svět nás – jakžtakž – nechá provozovat školy, charitu... tomu trochu rozumí, ale to s tím Bohem... Stejně jako může být nevhodná volba času pro přímé hlásání slova, je víc než zavádějící ohýbání věrouky pro to, aby byla stravitelná, aby se nikoho nedotkla. A taky se nedotkne – ani lidského srdce! Ne, nemusíme být ostýchaví a skoro se omlouvat za možnost hlásat slovo života stojící u počátku nejen vesmíru a stvořeného života, ale zvláštním a specifickým způsobem i evropské kultury. Čerpáme z nevyčerpatelné studnice, ze zřídla života, nejen pro skupinku „podivných“ skrývajících se v přítmí kostela. Byli jsme povoláni k hlásání pravdy ne v smyslu samozvané a ničící ideologie, nýbrž ve smyslu identity člověka a lidského společenství, ne ve smyslu pravdy politické, ale ontologické a především duchovní, které nejde o úspěch v politické soutěži, nýbrž o ochranu a zachování skutečného lidství, které je bez Boha nejen nemyslitelné, ale také neuskutečnitelné. Učme v kontextech celé kultury. Bořme uměle vytvořené bariéry otce lži, že stvoření je něco Bohu nepřátelského, že víra stojí proti racionalitě a proti přírodním vědám. Vždyť největší osobnosti lidské kultury a vědy reflektovaly fundament, z něhož vychází vše, co v pravdě jest. Ať už jde o M. Plancka, Einsteina či Platona atd. Přeji nám všem, abychom se nepodobali kulisám v divadle, které naznačují, ale nejsou. Jak řekl Svätý otec František: „Karneval skončil“. To, jestli skončil i v našich srdcích, se ukáže na konci dějin. Přeji Vám i sobě, abychom byli shledáni Kristu podobnými, abychom Ho viděli takového, jaký je, neboť jeho jméno zní: Jahve je spása.

Mgr. Jan Hedvík + jáhen

Delegát pro katechezi v litoměřické diecézi

Informace pro katechety najdete nově také na diecézním webu v sekci „Katecheti“: dltm.cz/katecheti (Zprávy pro katechety, nabídku nových či doporučených knih a přehled projektů katechetických center).

Letní dominikánský tábor v Jablonném v Podještědí

V klášteře bratří dominikánů v Jablonném v Podještědí se pod vedením bratří dominikánů a sester dominikánek a jiných dobrovolníků uskutečnil od 8. 8. do 14. 8. 2020 další ročník Letního dominikánského tábora. Tématem celého tábora bylo motto: *Se svatými kolem Jablonného*. Jelikož jsme v průběhu tábora slavili jednu liturgickou slavnost za druhou, mohly si i děti vyzkoušet (jak teoreticky, tak prakticky) mnoho dobrých skutků, které konaly po příkladu světců, jež jsme si tyto dny připomínali (sv. Dominik, sv. Vavřinec, sv. Klára, sv. Zdislava, P. Marie). Děti se učily vytvářet přátelské vztahy mezi kamarády, zakoušet (mít) vztah k Bohu a k duchovním hodnotám, a také vztah k lidem, které měly potkat jak během tábora, tak i později na svých životních cestách.

Během tábora jsme s dětmi navštívili několik starších babiček, které už žijí bez svého milovaného manžela. Pak jsme zavítali k rodinám v Jablonném, v Janovicích a ve Zdislavě. Mílého přijetí se nám dostalo v infocentru, u pana starosty Jiřího Rýdla a paní tajemnice Daniely Partorkové. Těmto lidem donesly děti jak svůj úsměv, tak vlastnoručně upečený chléb a vodu ze Zdislavské studánky. Po nedělní mši svaté děti předvedly krátké divadlo o životě svaté Zdislavy. Hrály tak upřímně, až to mnohé z nás dojalo k slzám. V den svatého Vavřince mezi nás přišel nově vysvěcený jáhen Petr Jurkulák, který pracuje jako vězeňský kaplan ve věznici ve Stráži. Viděli jste už někdy jáhna, který má na sobě dalmatiku a v ruce drží obušek nebo vězeňská pouta? Já už ano :-)

K pořádnému létu patří také trochu dobrodružství. Během jednoho dopoledne, když jsme absolvovali výšlap na zámek Lemberk, jsme cestou potkali nejen postavu dobré paní Zdislavy, ale i loupežníka a karetního podvodníka, který téměř všechny děti obral o dar dobrého svědomí, který ten den měly v podobě malého míčku získat. Děti sbíraly v průběhu tábora míčky, neboli dary (dar společenství, dar oběti, dar služby, dar modlitby aj.), které měly být na konci tábora sečteny. Stezku odvahy (za níž měly děti dostat míček – dar odvahy) jsme připravili v prostorách klášterního ambitu a v klášterním podzemí. Ke spokojenosti nás všech se můžeme těšit na další letní tábor, který se uskuteční v Bílých Karpatech.

Sestra Roberta Markéta Ševčíková OP

Vzpomínka na Evžena Jendu Policera, trvalého jáhna v České Lípě

Evžen Jenda Policer se narodil v Turčianskom Svätom Martine 1. 5. 1941 a byl zde 28. 5. 1941 pokřtěn.

Po válce se s rodiči a sourozenci přestěhoval ze Slovenska do České Lípy. Od dětských let zde ministroval. S nástupem do první třídy začínal každý jeho den ranní mší svatou, po které spěchal do školy. Touha začínat den bohoslužbou a následná léta pravidelného ministrování mu vynesla školní přezdívkou „kostelník“. Jeho manželka Krista vzpomíná, že tak na něj často pokřikovali posměváčci i v době, kdy už s ní chodil na schůzky nebo dokonce i v zaměstnání. Vždy ale na to reagoval s úsměvem. Nutno dodat, že od dětství, celý život byly kostely sv. Máří Magdalény, sv. Kříže, Narození Panny Marie a především bazilika Všech svatých místem, kde se cítil jako doma, místem, kde se setkával s Pánem nejprve v ministrantské a po letech v jáhenské službě.

V roce 1958 odmaturoval na jedenáctileté střední škole. Toutéž školou a ve stejném roce mu bylo zamítnuto další studium na vysoké škole. Proto se zapsal na večerní studium Střední ekonomické školy a v roce 1962 úspěšně složil další maturitu.

V letech studií byl aktivním členem folklorního tanečního souboru Student.

V roce 1989 završil své vzdělání pomaturitním studiem na Střední průmyslové škole potravinářství a služeb.

27. října 1967 si se svou ženou Kristou udělili svátost manželství. Roku 1974 se jim narodil syn Jan a v roce 1977 syn Tomáš.

Po složení maturitní zkoušky na jedenáctileté škole začal pracovat jako pekař v novoborské pekárně. Jeho druhá maturita přinesla změnu zaměstnání. Nastoupil do kanceláře v ZZN Česká Lípa a na mnoho let, vlastně až do odchodu do penze, zůstal zemědělství, především rostlinné výrobě, v různých funkcích věrný.

V devadesátých letech po privatizaci českolipského podniku, pracoval pro Státní hmotné rezervy Praha. Nejprve z Loun a později Hradce Králové objížděl obilná sila a měl na starosti nákup, prodej, uskladnění a kvalitu státních zásob obilí.

V porevolučním roce 1990 byl jmenován do funkce na te h d e j š í m Městském národním výboru. Jednou z jeho povinností, ale i radostí bylo vítání ob-

čánek a především oddávání snoubenců. Byla to taková malá příprava na čas, kdy křtil a oddával svátostně.

Devadesátá léta mu přinesla velikou radost. Několik let jezdil do Hradce Králové k Otci arcibiskupovi Otčenáškovu.

Zde, pod jeho záštitou a za jeho osobní účasti, probíhalo studium několika budoucích jáhnů. Samotné studium a blízkost otce arcibiskupa byla pro něho úžasnou školou modlitby, duchovního růstu a ještě prohloubila lásku ke kněžství, eucharistii a službě u oltáře.

19. listopadu 2000 přijal z rukou Mons. Josefa Koukla a za účasti arcibiskupa Otčenáška, farníků a celé své rodiny jáhenské svěcení v bazilice

Všech svatých. Jáhenská služba byla naplněním jeho touhy služby Bohu a lidem. Spojila ho s mnohými, které připravoval na křest, křtil je nebo jejich děti, připravoval je na biřmování, k prvnímu svatému přijímání, oddával, anebo jim pochovával blízké.

Také mnoho let navštěvoval nemocné a chodil se svatým přijímáním.

Celoživotním koníčkem bylo pro Evžena Policera fotografování. Fotil nejen život své rodiny a svých blízkých, ale zachytil během desítek let stovky bohoslužeb, slavností, mší svatých a života církve jak na Českolipsku, v diecézi, ale i v rámci celé republiky. Jeho fotografie Velehradské pouti v roce 1969 a Národní pouti v roce 1985 a především fotografie pana kardinála Trochty od dob internace, po návrat a působení v diecézi, až po jeho pohřeb v roce 1974, jsou součástí mnoha výstav a publikací. Po mnoha letech fotky sám fotil i následně při-

váděl na svět v temné komoře. Jeho láska k fotografování byla dána touhou zachytit pomíjivý okamžik, ale největší radost měl, když své fotografie rozdával a když se lidem líbily.

Od dob svého mládí měl velikou úctu ke kněžím a s mnoha navázal přátelský vztah. Českolipští kněží Jan M. Sury, Ivan Peša, Josef Holas ze Zákup, to jsou jen někteří z mnoha, kteří se podíleli na jeho duchovním životě. Velké osobní přátelství ho pojilo s otcem Ladislavem Kubíčkem.

Není možné vynechat děkana České Lípy, P. Viliama Matějku. Více než dvacet let jejich spolupráce, přátelství a společného času v důvěře a vzájemné pomoci.

V době internace navštěvoval biskupy Zelu, Hlada, Trochtu a často jezdil za biskupem Otčenáškem do Trmic.

Svým synům mnohokrát a s velkou láskou vyprávěl o těchto svědčích víry v nelehkých časech. Jeho oblíbenými svatými byli svatí Alois, patron ministrantů, Pius X. a Pius XII., které obdivoval a čerpal z jejich života inspiraci. Velkým okamžikem v jeho životě byla mše svatá na Letenské pláni v roce 1990, kde při svatém přijímání stanul na chvíli v tváři v tvář, dnes už svatému Janu Pavlu II.

Evžen Jenda Policer byl ale především manžel a tatínek. Oba synové jsou mu nesmírně vděční za lásku a trpělivost, se kterou k nim až do posledních dnů přistupoval. Také jeho sedm vnoučat bude navždy spojeno se svým skvělým dědečkem, který si s nimi rád povídal, hrál hry a povzbuzoval je ve víře. Bylo velkou radostí celé rodiny, že mohl některá svá vnoučata už jako jáhen sám pokřtít a připravit ke svátostem.

Synové vzpomínají na jeho pohádky, které jim namluvil na audiokazety, na jeho nekonečnou trpělivost když se s nimi učil. Vždy se mu mohli svěřit a vždy byl ochotný poradit a pomoci. Šíře jeho zájmů dokazuje i mnohaleť působení v SVJ, na které obyvatelé z domu vzpomínají s vděčností.

Se svojí ženou Kristou prošli přes padesát let společného života, zvládli všechny překážky po celou dobu věrni sobě i Bohu. Jejich láska pak ukázala svůj hluboký rozměr v době, kdy ho nemoc často poutala k domovu nebo dokonce na lůžko a manželka byla až do jeho odchodu na věčnost jeho vzornou a pečlivou ošetřovatelkou.

P. Viliam Matějka, českolipský děkan i vikář P. Rudolf Repka, vzpomínali na desítky let trvající službu jejich spolubratra Evžena, který každý týden psal nejprve ručně a potom na PC ohlášky i program bohoslužeb do kostelních vývěsek a také matriky a zápisy z vikariátních konferencí.

Zcela zvláštní vztah měl bratr Evžen ke kostelu v Horní Polici. Od padesátých let, ještě jako kluk, jezdil za Hornopolickou madonou a otcem Josefem Stejskalem, ke kterému měl velmi blízký vztah. Často spolu na faře povíдали a modlili se. Bylo jeho velkou radostí, že se dožil opravy kostela, realizovanou P. Stanislavem Příbylem, kterého si nesmírně vážil a měl ho rád.

Bylo pro něj velmi krásné, že po smrti P. Stejskala našel v P. Příbylovi blízkého kněze. Pán tomu chtěl, že i poslední nedělní bohoslužbu Evžen prožil právě v Horní Polici.

V posledních letech byl jeho život omezován mnoha nemocemi a bolestí. A právě v tuto dobu se Bůh stával ještě víc jeho posilou. Breviář, růženec a četba Písma byla součástí každého dne. I přes bolesti a omezení každý den byl na mši svaté. Radostí mu bylo, když zdravotní stav dovolil být i u oltáře. Do posledních dnů jezdil za nemocnými se svatým přijímáním.

Nebeský Otec povolal do své náruče svého věrného služebníka ve čtvrtek 1. října 2020. Poslední rozloučení proběhlo v bazilice Všech svatých v sobotu 10. října 2020. Zádušní mši svatou celebrou za přítomnosti kněží vikariátu, dalších kněží, spolubratra jáhna, litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který také pronesl krásné kázání. Přátelství Otce biskupa Jana i jeho dobrosrdečnost mu bylo velkou posilou.

S Evženem Policerem se u rakve rozloučil P. Viliam Matějka, se kterým mnoho let tvořili českolipský duchovní tandem. Dále promluvil vikář P. Rudolf Repka. Do baziliky Všech svatých se s ním přišlo rozloučit nejen početná rodina, ale i velké množství farníků, sousedů z jeho bydliště a přátel.

Po mši svaté následovalo ještě rozloučení v kostele v Horní Polici, které vedl P. Stanislav Příbyl. Rozloučit se přišlo mnoho místních farníků, které s ním pojilo přátelství. Nakonec bylo jeho tělo uloženo k poslednímu odpočinku na hřbitově v blízkosti kostela na místě, které tolik miloval.

Mgr. Bc. Jan Policer
Foto: osobní archiv J. Policera

Moje vzpomínání na P. Josefa Rouska

P. Josefa Rouska, který se narodil pro nebeské království, jsem znal padesát sedm let. Dost dlouhá doba na vzpomínky...

S P. Josefem jsem se seznámil v pražském Týnském chrámu v roce 1964, kde jsem zrovna začal jako malý chlapec ministrovat, a kam také šťastná náhoda zavála vytáhlého plachého mladíka z Východních Čech, který přijel do Prahy studovat zemědělskou fakultu v Suchdole. Už nevím, co mladého studenta zaujalo na klučinovi, jenž se chystal do první třídy, ale naše přátelství přetrvalo mnoho let. Pro ty, kteří tolik nepamatojí, připomínám, že neuvěřitelné společenství kolem P. Jiřího Reinsberga, které bylo světlou oázou v tehdejší smutné době, neřešilo věk, vzdělání, a s mnohými lidmi se i po letech stýkáme dál, jako by od té doby neuplynul žádný čas.

Po absolvování zemědělské školy (P. Josef pocházel ze selského rodu, takže absolvoval lehce) se Josefovi podařilo dostat na jedinou teologickou fakultu (CMBF) do Litoměřic, dříve než bolševik zakázal absolventům vysokých škol studovat na další vysoké škole na kněze. Snad Josef ještě stihl v krátkém uvolnění před vpádem sovětských vojsk vstoupit k premonstrátům, kde přijal řádové jméno Vojtěch, ale myslím, že tato epizoda neměla dlouhé trvání. Zdálo se však, že řeholní život by Josefovi slušel – kdyby ovšem byl ochotný se podřídit přísné řeholi.

Naše kontakty se tím nepřerušily – často jsem za Josefem jezdil, na kole nebo autobusem, od hodných sestřiček v semináři Josef získal vždy něco na zub, a pak jsme vyráželi do okolí Litoměřic, na Radobýl apod. Josef byl také mým biřmovacím kmotrem.

P. Rousek v dokumentu České televize z roku 2006

Pepa nás seznámil i se svým mladším bratrem Pavlem, který byl častým hostem v bytě mých rodičů na Starém Městě. I on následoval volání na vinici Páně a také vystudoval teologii. Pěkným společným zážitkem byla oprava děkanského chrámu v Novém Městě nad Metují, spravovaném velkou osobností tamějšího děkana Štěpánka, v roce 1972.

V témže roce mne Josef přidal ke skupině jeho spolužáků – bohoslovců, která projela ještě s partou jiných teenagerů v létě tehdejší „to hodné“ Východní Německo (NDR či DDR), přičemž součástí programu bylo i setkávání s katolickou a evangelickou mládeží. Škoda, že jsem se německy začal učit až po návratu...

Ještě jsem se s Josefem v dubnu roku 1974 zúčastnil pohřbu v podstatě bolševikem zavražděného Štěpána kardinála Trochty. Netušili jsme tehdy, že máme na dosah ruky budoucího papeže – kardinála Karola Wojtyly, jenž odvážně – a přes zákaz komunistických normalizačních úřadů – na pohřbu promluvil.

Vysvěcen byl Josef téhož roku v Praze kardinálem Tomáškem za hojné účasti lidu, početná skupina přijela i z jeho rodiště. Prvním místem – pokud si dobře pamatuji – bylo kaplanské místo v Obříství u Mělníka, kde mu šéfoval P. Kubý, jehož sestra učila chemii na pražském malostranském gymnasiu Jana Nerudy. Kdo Josefa a jeho nekonvenčnost znal, si dovede snadno představit, že tyto dvě osobnosti na sebe narážely.

Krásným zážitkem byla neděle Vzkříšení někdy ve druhé polovině 70. let

– Josef přijel na slavné Reinsbergovo Vzkříšení, které trvalo až 4-5 hodin (čtení a kázání v několika jazycích apod.). Nad ránem mne naložil do auta, jeli jsme do Obříství a po krátkém spánku jsme radostnou zvěst Zmrtvýchvstání roznegli do všech kostelů, spravovaných z fary v Obříství. Měl jsem tehdy možnost zvonit snad ve všech dřevěných zvonících, co jich tam bylo...

Samostatnou faru získal Josef v Mrtínku u Hořovic, odkud spravoval okolní farnosti, včetně bývalého internáčnického místa pro kněze ve Svate Dobrotivé (Santa Benigna). Tato fara, umístěná u vojenského újezdu blízko zříceniny hradu Valdeka byla oázou, už jen cesta přes kopec z Hořovic nabízela krásný výšlap. Zvláště v létě byly krásné meditační a modlitební procházky po okolí...

P. Rousek v dokumentu České televize z roku 2006

Obdivoval jsem Josefovou neuvěřitelnou fyzickou výdrž a technické schopnosti – ani náhodou jsem se neodvážil s těžkou rafijí vězňích hodin kráčet po úzké římsce na vnějším plášti kostela jako on – až mi to někdy přišlo jako „opovážlivé spoléhání na milost Boží“. To platilo i pro jeho řídicí výkony na náledí – pouštěl volant, aby hmátl po dalším zrnku růžence...

Jeho sociální citění se projevilo v přijetí starého pana Hezouna, dragouna ještě z dob c. a k. monarchie na faru, byla s ním legrace. Klasická byla modlitba před jídlem:

„Dobré chutnání! – Děkujeme za přání. Všem, kdo jsou z Čech! – A kdo jsou z Moravy!

Ty ať Pán Bůh pozdraví!

A všem, kdo jsou z Uher! – Ty nám můžou –

...dobrou chuť!“

Jednou ale dohořela svíčka i panu Hezounovi. I Josef chladnoucí tělo přikryl prostěradlem a přijal snoubence na přípravu. Ti se samozřejmě podivili, když viděli obrys lidského těla přikrytý lajntuchem a celou přípravu nervozně pojukávali tím směrem...

Z Mrtníku mám celou řadu různých vzpomínek, ale není možné zaplnit vzpomínání jenom jimi. Jen ještě zmíním Josefovo až skoro pohrdání hmotnými statky – faru skoro nezamykal, a (ne)jednou nechal na stole v otevřené faře talíř s pětistovkami – slušná částka to na tu dobu byla. Na moje nervozní upozornění, že by je aspoň měl někam schovat, aby nebyly tak na ráně, jen mávnul rukou „No co, tak si to někdo vezme – třeba to potřebuje...”

Na kněžském dnu v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích, 14. 5. 2019

Už si nepamatuji všechna jeho místa – v paměti mi utkvělo Stražiště v údolí Střely na Plzeňsku, také nádherný, trochu Bohem a lidmi zapomenutý kraj... I tady se Josef ujímal lidí na okraji, jen namátkou zmíním br. Antonína, prý námořníka či dokonce kapitána, ale i to byla podle Pepy jen jeho legenda... Josef ovšem nebyl hlupák – vícekrát vyběhl s lidmi, kteří chtěli třeba na vlak na Slovensko – a za týden byli zpět s toutéž historkou. Ale již byli zdvořile, ale důrazně odmítnuti, že přece mají být již tam či onde. Josef měl dobrou paměť, a nejenom na jazyky – četl si ze starých tisků latinsky spisy sv. Bernarda z Clairvaux a jiné církevní Otce.

Když jsem narukoval trochu později na dva roky povinné vojenské služby, trochu jsme opět kontakt ztratili.

P. Josef s ředitelkou Oblastní charity paní Keckovou a P. Szeligou v den slavnostního otevření nového Domova Panny Marie v České Kamenici, 24. 9. 2020

Po návratu jsem řešil existenční otázky, a až po nějaké době jsem se zajímal, jaké jsou další Rouskovy osudy. K mému překvapení jsem ho objevil u cisterciáků v Oseku u Duchcova v litoměřické diecézi a naše kontakty se obnovily v plném rozsahu. Raději jsem se nezajímal o kontroverze mezi nekonvenčním, těžce uchopitelným Josefem a opatem Thebesem... Ale i z Oseka si Josef přivezl pár skvělých přátel. mj. paní Marcelu, která mu na jestřebické faře dělala skvělé zázemí.

Starala se i o různé krátkodobější i déledobější návštěvy, které Josef velkoryse přijímal a poskytoval jim zázemí. Je zbytečné psát o jeho projektu komunity na faře v Pavlovicích – o tom bylo napsáno a natočeno dost materiálu. Josef pro ně – díky svým znalostem – vypěstoval kromě jiných plodin nádhernou kukuřici. Zajistil pro ně ve spolupráci s hajným i dřevo na otop – jiná otázka je, že nakonec jsme s ním to dřevo pro ně těžili sami...

Josef žil více než skromně – pro sebe nepotřeboval skoro nic, a když si řekl (velmi výjimečně a na výzvu!) o peníze, mohl jsem mít jistotu, že je nechce pro sebe.

Přes všechnu svoji výjimečnost byl Josef i normálním člověkem, který dovedl dát najevo i lidské stránky – příjemným zjištěním bylo, že má rád červené víno, které si i přes Marceliny výhrady rád dal. Alespoň jsem vždy věděl, čím ho potěším – vymýšlet pro něj dárky byla jednou z nejtěžších věcí...

O P. Josefu Rouskovi by šlo napsat ještě mnohé – a jen dobré. Děkuji Bohu za dar, že jsem ho směl znát a že jsme se mohli vzájemně provázat svým životem.

PhDr. Ondřej Bastl

Foto: Dominik Faustus a os. archiv Pavla Rouska

P. Ing. Josef ROUSEK

* 20. 2. 1945 † 9. 10. 2020

kněžské svěcení: 29. 6. 1974, Praha

P. Rousek působil v litoměřické diecézi ve farnostech Jestřebí, Blíževdly, Holany, Kravaře u České Lípy, Pavlovice, Stvolínky, Deštná, Dubá a Tuhaň.

V pátek 16. října 2020 v 10 hodin se v kostele sv. Ondřeje v Jestřebí při mši svaté rozloučila farnost s farářem P. Josefem „Bratříčkem“ Rouskem, který zemřel dne 9. října při ranní modlitbě.

Mši svaté předsedal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, s nímž koncebroval P. Pavel Rousek, bratr zesnulého kněze, kněží a jáhnové z českolipského vikariátu a další kněží. Po skončení mše svaté bylo tělo zesnulého převezeno do kostela sv. Václava ve Václavících a následně uloženo do rodinného hrobu, kde bude očekávat slávu vzkříšení na konci věků.

Paní ředitelka ZŠ Antonína Bratřovského PhDr. Janina Křimská převzala z rukou litoměřického biskupa papežské ocenění

V úterý 8. 9. 2020 předal biskup litoměřické diecéze Mons. Jan Baxant v jabloneckém kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova papežské vyznamenání Pro Ecclesia et Pontifice ředitelce jablonecké katolické Základní školy Antonína Bratřovského PhDr. Janině Křimské, dlouholeté zkušené pedagožce s litevskými kořeny, která stojí v čele této školy již téměř devět let.

Stalo se to při příležitosti návštěvy Otce biskupa této základní školy, jejímž je litoměřické biskupství zřizovatelem. Jan Baxant zahájil slavnostně školní rok v jabloneckém kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na Horním náměstí. K slavnostnímu předání došlo až na závěr setkání po bohoslužbě, kdy Otec biskup zábavnou formou přiměl děti, aby mu vyjmenovaly italská města, a když se dobraly papežského státu, prozradil přítomným, že právě z Vatikánu přišlo pro paní ředitelku papežské vyznamenání, které jí vzápětí slavnostně předal.

Iniciátorem udělení této pocty byli duchovní z Jablonecka v čele s děkanem

římskokatolické farnosti v Jablonci nad Nisou Oldřichem Kolářem, který ve své promluvě vyzdvihl zásluhy J. Křimské o povznesení a rozkvet školy.

Paní Křimská je teprve druhým nositelem tohoto vyznamenání v litoměřické diecézi. Dosud jediným byl pan Karel Lojka z Mělníka, projektant a fotograf, který se podílel na dokumentaci a restaurování sbírek vyšehradské kapituly. Pan Lojka převzal vyznamenání z rukou Mons. Jana Baxanta v roce 2019.

Pro Ecclesia et Pontifice (česky Pro církev a papeže) je papežské záslužné vyznamenání udělované kněžím i laikům za zvláštní zásluhy. Ocenění, nazývané též čestný kříž, bylo zavedeno 17. července 1888 papežem Lvem XIII. na památku padesátého výročí jeho kněžského svěcení. Jedná se o nejvyšší vyznamenání, které může papež udělovat i laikům.

Redakce

Foto: osobní archiv Janiny Křimské

Pout' v Bořislavi

Farnost v Bořislavi měla ve dvacátém století několik znamenitých kněží, kteří se svým životem a skutky výrazně zapsali do dějin regionu. Farníci si letos chtěli připomenout 60. výročí tragické smrti P. Franze Sitteho, který v Bořislavi působil téměř čtyřicet let, a také P. Milana Vlčka, jenž byl pod Milešovku ustanoven biskupem Trochou v roce 1968, a předčasně zemřel v teplické nemocnici před Vánoci roku 1988.

V neděli 23. srpna 2020 se necelých dvacet poutníků před kostelem v Řehlovicích pomodlilo za zdar poutě a vyrazilo po turistické značce po ní cestou na louky nad Vrahožilami. PhDr. Vít Honys předzpěvoval barokní poutní litanie a ostatní se přidávali také. Téměř hned po začátku výstupu začalo pršet a cesta se rozbahnila, náladu a chuť v místy silném dešti to nikomu nevzalo. V polovině cesty z Řehlovic do Bořislavi, lemované obnovenou alejí, stojí překrásná Boží muka, odkud jsou zřejmě nejkrásnější výhledy na bořislavskou část Milešovky. Obnovu kříže a výsadbu aleje provedla před lety z vlastní iniciativy řehlovická varhanice doc. Mgr. Kateřina Dyrťová, Ph.D.

- PERSONALIE -

Změny v ustanovení
za letní měsíce 2020

Vzhledem k úmrtí kanovníka Karla Jordána Červeného byli s účinností od 15. června 2020 jmenováni R.D. Tomáš Kuba administrátorem *excurrento in spiritualibus* farností Česká Kamenice a Kytlice a jáhen Mgr. Jan Hedvík administrátorem *in materialibus* uvedených farností.

K jáhenské službě v Novém Boru a okolních farnostech byl po svém svěcení ustanoven Mgr. Petr Jurkulák.

Novým administrátorem v Doksaněch a okolních farnostech se od 1. července 2020 stal P. Mgr. Jindřich Zdík Miroslav Jordánek O.Praem., který v této funkci nahradil po takřka 12 letech P. Adriána Pavla Zemka O.Praem., jenž bude dále působit na Moravě.

Ke stejnému datu odešel z Příchovic a okolních farností i z postu vedoucího Interdiecézního centra života mládeže Křížovatka a Diecézního centra pro mládež R.D. Mgr. Jozef Kadlic, po němž všechny jeho funkce převzal R.D. Mgr. Jiří Smolek.

A rovněž k 1. červenci tohoto roku nahradil P. Augustina Jiřího Prokopa OP ve funkci farního vikáře v Jablonném v Podještědí P. PhDr. ThLic. Štěpán Maria Martin Filip OP, Th.D.

Z diecéze také k 1. srpnu odešel P. Mgr. Rastislav Kršák SVD, působící naposledy jako farní vikář při libereckém arciděkanství. Od 1. října ho v Liberci nahradil P. Dr. Mgr. Leopold Slaninka SJ, který do té doby působil jako farní vikář v Chomutově.

Novým administrátorem farnosti Liberec-Rochlice se od 1. září 2020 stal P. Mgr. Dominik Daniel Valer OFM, který v této funkci vystřídal P. Mgr. Bartoloměje Pavla Černého OFM, jenž v liberecké františkánské komunitě působil na den přesně 11 let a nyní odešel do Prahy.

Mgr. Martin Barus

Slavnostní bohoslužbě od 16.45 hodin ve farním chrámu sv. Kateřiny přihlíželo na šedesát poutníků z Bořislavi, Rtyně, Řehlovc i ze vzdálenějšího okolí, předsedal jí trmický farář P. Mgr. Jiří Voleský, který od roku 2019 bořislavskou farnost duchovně spravuje. Součástí homilie bylo svědectví o poctivém a zároveň mnohdy komplikovaném životě jmenovaných kněží, které přednesla přímá pamětnice na P. Sitteho Dr. Anna Rauerová, kronikářka v Řehlovcích, a PhDr. Martin Šístek, badatel věnující se církevnímu místopisu vikariátu Teplice.

Slavnost byla dojemná, přestože se do Bořislavi nemohli dostavit poslední žijící příbuzní zesnulých kněží.

Jako zdejší farníci víme, že odkaz obou kněží Sitteho i Vlčka není zapomenut. Věříme, že i do budoucna bude přítomen nejen pro započatí materiální obnovy rozpadajícího se farního kostela, ale i pro celkové duchovní povznesení magického kraje „na slunné straně Milešovky“.

PhDr. Martin Šístek
Foto: Jiří Voleský, Martin Šístek

Letošní říjnová výročí jsou poměrně četná. V chronologickém přehledu začneme nejprve připomínkou litoměřického probošta Josefa Kováře (Kovaře), který se narodil 3. října 1850, tedy před 170 lety, v Maršově u Krupky. Po krátkém kaplanském působení v Benešově nad Ploučnicí byl v roce 1891 povolán jako spirituál do litoměřického semináře, později byl jmenován jeho rektorem. Zároveň se v roce 1902 stal prvním držitelem tehdy zřízeného hilleánského kanonikátu litoměřické katedrální kapituly, v roce 1923 stanul v jejím čele jako probošt. Zemřel 4. ledna 1930.

Ve stejný den, kdy se narodil Josef Kovář, ale o pět let později, tedy 3. října 1855, požehnal litoměřický biskup Augustin Bartoloměj Hille nové budovy biskupského gymnázia (tzv. malého semináře) v Bohosudově. Ostatně právě zmíněný biskup byl iniciátorem vzniku tohoto ústavu, který v diecézi fungoval od roku 1851 nejprve v Horní Polici, později ve Stvolínkách, až nakonec našel své místo v Bohosudově. Na tradice této školy navazuje v roce 1993 obnovené Biskupské gymnázium Bohosudov. Tato podkrusnohorská lokalita je však proslulá především jako poutní místo, jehož kořeny sahají až do 20. let 15. století. Nejstarší bohosudovský poutní kostel, přestavěný z původní kaple na počátku 16. století zásluhou Albrechta z Kolovrat, byl vysvěcen 14. října 1515, tedy před 505 lety.

Sedmý litoměřický biskup Ferdinand Kindermann von Schulstein je vesměs vnímán dosti rozporuplně. Upřít mu nelze zásadní podíl na školských reformách Marie Terezie (odtud i jeho šlechtický titul), patřil však již do generace josefinistických biskupů, kteří se vymezovali proti barokní zbožnosti a jejichž vnímání církevního poslání bylo poměrně utilitaristické; nálepkou horlivého germanizátora však nese neprávem. Kindermann se stal biskupem po proslulém Emanuelu Arnoštu z Valdštejna a jeho intronizace proběhla v litoměřické katedrále 10. října 1790, tedy před 230 lety.

Oproti tomu již 345 let uplyne 13. října od úmrtí prvního litoměřického biskupa Maxmiliána Rudolfa von Schleinitz. Tento šluknovský rodák, generální vikář pražské arcidiecéze a poslední probošt litoměřické kolegiální kapituly se stal litoměřickým biskupem při vzniku diecéze v roce 1655 (byť jeho intronizace se konala až v květnu 1656) a v tomto úřadu zůstal až do své smrti o 20 let později. 18. října si pak připomeneme 30 let od úmrtí někdejšího rektora litoměřického kněžského semináře Josefa Poula. Tento někdejší politický vězeň a mj. administrátor v Ústí nad Labem-Střekově či v Nymburce, vyučoval vedle funkce rektora seminaristy také pedagogiku a katechetiku. Od roku 1974 vypomáhal jako duchovní při katedrále a zemřel v Litoměřicích 18. října 1990. Sv. Zdislavu považujeme vcelku přirozeně a jaksí trvale za patronku diecéze. Oficiálně však její patronát nad naší diecézí vyhlásil až papež sv. Jan Pavel II. dne 24. října 2000, tedy před pouhými 20 lety.

Na říjen rovněž připadá řada výročí svěcení kostelů, včetně již zmíněného Bohosudova. Týká se to také kostela sv. Petra a Pavla v Růžové, který během oprav v 90. letech 20. století vstal doslova z popela (kostel vyhořel v roce 1988) a který byl biskupem Josefem Kouklem znovuvysvěcen 7. října 2000. O dvě stě let dříve, jen 19. října, byl bečovským farářem Josefem Hübnerem slavnostně požehnán nově postavený kostel sv. Petra a Pavla v Českém Jiřetíně, který byl však v roce 1966 zbořen. A před 265 lety, konkrétně 26. října 1755, byla nymburským okrskovým vikářem a farářem v Libáni Janem Františkem Vogelem požehnána novostavba tamního farního (dnes děkanského) kostela sv. Ducha.

Mgr. Martin Barus

Zprávy z diecéze

Zemřel P. Pavel Uličný, SVD

P. Pavel Uličný se narodil 7. června 1931 v Kluknavě. Zde také složil první řeholní sliby u verbistů dne 8. září 1950. Na kněze byl vysvěcen 28. června 1975. Doživotní sliby složil 8. prosince 1980 v Libáni v Čechách. Od 15. září 1976 do 1. srpna 1982 byl duchovním správcem ve farnosti Rovensko pod Troskami a excurrento spravoval také farnost Hrubá Skála. Od roku 1982 působil na Slovensku. V letech 1997–2019 působil jako duchovní správce v Charitním domově v Dolnom Smokovci. Od roku 2019 byl na odpočinku v misijním domě v Nitře na Kalvárii. Zemřel 4. srpna 2020. Záuštní mše se konala ve čtvrtek 6. srpna 2020 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Nitře na Kalvárii.

Požehnání obnoveného oltáře v kostele sv. Vavřince v Černčicích

V neděli 9. srpna 2020 v 16 hodin požehnal při poutní mši generální vikář Mons. Martin Davídek nově obnovený oltář v kostele sv. Vavřince v Černčicích. O požehnání oltáře požádal administrátor farnosti R.D. Mgr. Vít Machek, který přivítal mj. i svého předchůdce emeritního děkana J.M. can. Wernera Horáka, jenž se žehnání také zúčastnil. Na začátku bohoslužby kanovník Werner Horák promluvil k místní křesťanské komunitě a poděkoval všem, kteří mu pomohli při obnově tohoto chrámu.

Pouť Lužických Srbů do Bohosudova

Ve středu 12. srpna 2020 se od 10 hodin konala v bazilice Panny Marie Bolesné v Bohosudově pouť Lužických Srbů, kteří jsou malým západoslovanským národem obývajícím jihovýchodní část východního Německa, historicky zvanou Lužice. Pouti se za litoměřické diecézní duchovenstvo zúčastnil generální vikář Mons. Martin Davídek a oba místní jáhnové: Christopher Cantzen a trvalý jáhen Mgr. Jiří Breu. Za lužickosrbskou stranu připutovali tři kněží, kteří se spolu s poutníky modlili v rodné lužickosrbsčině. Mezi litoměřickou diecézí a lužickosrbskou katolickou komunitou existují dlouholeté blízké vztahy.

Poutní slavnost v Dolním Ročově

V neděli 16. srpna 2020 od 10 hodin se v Dolním Ročově uskutečnila poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Mši svatou koncelebroval osobní arciděkan P. Werner Horák, koncebrovali P. Vít Machek, správce lounské farnosti, a P. Petr Fjála, vojenský kaplan a major Armády České republiky (rektor posádkového kostela Jana Nepomuckého

v Praze na Hradčanech). Během bohoslužby byla požehnána nově restaurovaná kamenná mřížka s kovovými dvířky. Hudební doprovod zajistil Lounský chrámový sbor se svými sólisty.

Vedení diecéze navštívilo hudební festival Litoměřické svátky hudby

Ve dnech 29.–30. srpna 2020 probíhal v Litoměřicích a v Lovosicích VIII. ročník hudebního festivalu Litoměřické svátky hudby. Sobotní koncert v jezuitském kostele Zvěstování Panny Marie v Litoměřicích navštívil také biskup Mons. Jan Baxant, který před začátkem koncertu krátce k přítomným promluvil. Uvedl mj., že tento jezuitský kostel, který není v majetku církve, by si zasloužil opravu interiéru, aby se mohl opět zaskvívat v plné kráse, jako tomu bylo v době jeho stavitele Octavia Broggia. Nedělní koncert v lovosickém kostele sv. Václava navštívil generální vikář Mons. Martin Davídek. I přes letošní obtíže s rouškami, které bylo nutné pro velký počet posluchačů používat, se hudební festival vydařil, za což patří veliký dík jeho organizátorům manželům Kuldovým. Doufáme, že i v příštím roce se tato kulturní událost, nad níž drží patronát náš přední houslista Václav Hudeček, opět uskuteční.

150 let od povýšení Krásné Lípy na město

V sobotu 29. srpna 2020 se v rámci oslav 150 let povýšení Krásné Lípy na město konalo slavnostní požehnání opraveného pomníku padlých vojáků a městského praporu. Žehnání provedl gen. vikář Mons. Martin Davídek za přítomnosti starosty města Jana Koláře, místostarosty a senátora PCR Ing. Zbyňka Linharta, zástupců polského partnerského města a mnoha občanů i dalších hostů. Místní farář R.D. Mgr. Ing. Antonín Sedlák přečetl Boží slovo a generální vikář v promluvě vzpomněl rovněž i na faráře R.D. Benedikta Büchseho (1808–1887), který byl zřejmě

Foto: Archiv města Krásná Lípa

před 150 lety za místní farnost svědkem tohoto povýšení Krásné Lípy na město císařem Františkem Josefem I. Příjemným zážitkem pro přítomné bylo také divadelní provedení historické události příjezdu císaře Františka Josefa I. do Krásné Lípy. Na závěr slavnosti zasadil starosta Jan Kolář spolu s nejvyšším představitelem partnerského města Žyrardów panem Lucjanem Krzysztofem Chrzanowskim památný strom.

Zemřel P. Ignác Petr Bürgl OP

V úterý 1. září 2020 ve věku 54 let zemřel P. Ignác Petr Bürgl OP, který působil mj. také v litoměřické diecézi v Jablonném v Podještědí a v dalších farnostech vikariátu českolipského a libereckého. Narodil se 15. 6. 1966 v Olomouci, kde byl také 20. 6. 1998 vysvěcen na kněze. Poslední rozloučení s ním se konalo při mši svaté v sobotu 5. září 2020 v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů v Hodolanech. Poté bylo jeho tělo uloženo do řádové hrobky na Ústředním hřbitově v Nefedíně.

Zemřel P. Bohuslav Jozef Šprlák, O.Praem.

Dne 3. září 2020 ve věku 69 let zemřel řeholní kněz premonstrát P. Bohuslav Jozef Šprlák. V litoměřické diecézi působil jako farní vikář v Liberci a Chomutově, dále pak v letech 1984–1990 jako administrátor farnosti Klášterec nad Ohří.

Poslední rozloučení s ním se konalo při mši svaté v kostele sv. Štěpána Uherského v Beckově (Slovensko) v pondělí 7. září 2020.

Poutní slavnost a žehnání opravených varhan v Krinci

V neděli 6. září 2020 se v kostele svatého Jiljí v Krinci na Nymbursku uskutečnila slavnostní mše svatá s požehnáním varhan, kterou celebroidl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v doprovodu mcelského faráře P. Lukáše Hrabánka. Po bohoslužbě následoval varhanní koncert, kdy se rozezněly nově zrestaurované varhany, na jejichž opravě se finančně podílela Nadace Občanského fóra, Město Kríneck, Biskupství litoměřické a další sponzoři. Během dne měli všichni možnost obcerstvit se v zámeckém parku, nebo si prohlédnout varhany se zasvěceným výkladem, či učinit prohlídku blízkého zámku. Oblíbeným lákadlem byla také výstava dobového vojenského tábora v příjemném otevřeném prostoru zámeckého parku.

(Fotografie za slavnosti na str. 35)

Mše za kanovníka MUDr. Ladislava Kubička

Ve čtvrtek 10. září 2020 se konala v kostele Narození Panny Marie v Třebenicích záuštní mše za kanovníka MUDr. Ladislava Kubička, který byl v noci z 10. na 11. listopadu 2004 zavraž-

děn na faře dvojicí zlodějí. Hlavním celebrantem byl generální vikář Mons. Martin Davídek, kterého pozval místní duchovní správce R.D. Mgr. Wojciech Szostek. Po skončení bohoslužby se přítomní vydali k pamětní desce s bustou, která je umístěna na farní budově, aby se společně ještě zde pomodlili za kněze Kristova kanovníka Ladislava Kubička i všechen lid. R. I. P.

Pout' ke cti sv. Ludmily na Mělníku

V sobotu 26. září 2020 se od 10 hodin konala v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla pout' ke cti sv. Ludmily. Hlavním celebrantem byl generální vikář Mons. Martin Davídek, kterého pozval duchovní správce mělnické farnosti P. Jacek Zyzak MS. Koncelebranty byli: provinciál Saletinů P. Grzegorz Zembron MS, okrskový vikář R.D. Leopold Paseka a kněží mladoboleslavského vikariátu a P. ThMgr. Josef Jaroš MS. Po mši svaté se konala vikariátní konference na mělnickém probošství. Od 14 hodin poutní den pokračoval v kostele přednáškou PhDr. Petra Meduny, Ph.D. s názvem „Svatá Ludmila a její vztah k Mělníku“. Slavnostní den pak završil od 17 hodin koncert Schola Gregoriana Pragensis „Svatá Ludmila a patroni české země“. Při letošní pouti si přítomní připomněli narození sv. Ludmily v roce 860, a v příštím roce si církev připomene 1100 let od její mučednické smrti.

Prvotisky biskupské knihovny byly zkatologizovány

Historická knihovna litoměřického biskupství, jejíž jádro tvoří původní soukromá knihovna šestého litoměřického biskupa Emanuela Arnošta z Valdštejna (ve funkci 1760–1789), prochází v posledních letech postupnou katalogizací, jejímž výsledkem je moderní on-line katalog.

V srpnu a září tohoto roku se katalogizační práce zaměřily na nejstarší část tohoto unikátního knižního souboru, pozornost byla věnována především tzv. prvotiskům (inkunábulím), tedy knihám tištěným před r. 1500. Současný soubor inkunábulí uložených v historické knihovně biskupství se skládá z 37 děl ve 29 svazcích. Obsahové složení odpovídá knihám obvykle obsaženým v bibliotékách náboženských institucí, respektive sběratelů z řad vyššího kléru. Jedná se především o díla s náboženskou tematikou (32), z nichž je sedm biblí.

Mgr. Filip Krinke (zdroj)

Poutní mše svatá v Jeníkově a požehnaní obnovené kaple ve Verneřicích

V sobotu 3. října 2020 se od 12.30 hod. konala poutní mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově na Duchcovsku, kterou celebraval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Do Jeníkovy připutovala početná skupina poutníků farního týmu FATYM z Vranova nad Dyjí, kteří pečují o jeníkovskou farnost, se svými kněžími R.D. Mgr. Janem Richterem, R.D. Mgr. Markem Dundou, Th.D. a jáhnem Františkem Řezníčkem. Bohoslužby se zúčastnili také další kněží litoměřické diecéze. Z Nového Boru přijel děkan R.D. Ing. Pavel Morávek, z nedaleka bilinský arciděkan R.D. ThLic. Marcin Saj

a z Lovosic kaplan pro pastorační Romů v litoměřické diecézi P. Mgr. Ing. Ladislav Nádvořník, SDB.

Po mši svaté a po společném obědě se biskup Jan přemístil k zrekonstruované výklenkové kapli, která stojí osamocena uprostřed louky v místech, kde dříve bývala obec Staré Verneřice. Obec musela ustoupit těžbě hnědého uhlí a kaple je jedinou připomínkou její existence.

Foto: Dominik Faustus

Kapli opravila farnost Jeníkov a litoměřický biskup ji po opravě požehnal jako kapli Panny Marie Verneřické.

(Fotografie za slavnosti na str. 35)

Australský biskup Mons. Karol Kulczycki SDS navštívil naši diecézi

Ve středu 7. října 2020 navštívil australský biskup Mons. Karol Kulczycki litoměřickou diecézi. Biskup Karol se narodil 19. října 1966 v polské Góře a patří do řeholní komunity Salvatoriánů. 1. srpna 2020 jej Svätý otec František jmenoval biskupem v diecézi Port Pirie v Austrálii. Na biskupa byl vysvěcen 29. září 2020 apoštolským nunciem pro Austrálii Adolfem Titem Yllanou. Biskup Kulczycki, který v Austrálii působí již 20 let, se při cestě do své diecéze zastavil u přátel v Bakově nad Jizerou. Přivítal jej zde farář R.D. Mgr. Jiří Veith a také generální vikář Mons. Martin Davídek.

V diecézi Port Pirie žije přibližně 25 tisíc katolických křesťanů (cca 16,5 procenta populace). Aktuálně v ní slouží 28 kněží, z toho 18 řeholních, a nachází se zde 16 farností. Vyprošujeme biskupu Mons. Kulczyckému mnoho milostí v jeho službě pro Boží království na protilehlé straně Zeměkoule.

(Fotografie za slavnosti na str. 35)

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant oslavil své 72. narozeniny

Ve čtvrtek 8. října 2020 oslavil své 72. narozeniny litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Připojujeme se k mnoha gratulantům a také dodatečně přejeme Otci biskupovi do dalších let mnoho Boží milosti a dostatek všeho, co potřebuje pro vedení lidských duší.

Redakce

Zemřel P. František Pospíšil SDB

P. František Pospíšil se narodil 18. července 1930 v Paloníně v okrese Šumperk ve farnosti Loštice. Pokřtěn byl 27. července 1930 ve farním kostele sv. Prokopa

v Lošticích. Svátost biřmování přijal 25. května 1942 v olomoucké katedrále svatého Václava.

V roce 1953 začal František také ilegálně studovat při zaměstnání teologii. V této nelehké době zatýkáni spolubratři složil věčné sliby, a to 24. května 1958. Podjáhensství, jáhenství a kněžské svěcení mu udělil tajně Štěpán kardinál Trochta v Praze v holešovickém bytě 4. listopadu 1962.

Roku 1969 byl P. František požádán na základě přání biskupa Štěpána Trochty, aby šel pracovat na přesunu děkanského kostela Panny Marie v Mostě. Ke konci roku 1974 na přání představených ukončil P. František práci v Mostě a měl jít podle slibů pražského arcibiskupství někam do duchovní správy. I když se však snažilo pražské i litoměřické biskupství pro P. Františka získat státní souhlas, nikdy se to nepodařilo. Namísto oficiálního kněžského poslání přijal práci u Metrostavu a pracovní poměr ukončil v r. 1990, kdy odešel do důchodu.

V září 1993 jej představení poslali do teplické komunity, kde působil jako výpomocný duchovní. Od 1. ledna 2003 byl se souhlasem představených jmenován okrskovým vikářem teplického vikariátu. Od 15. října 2010 do 31. srpna 2011 zastával funkci administrátora excurrento Římskokatolické farnosti – arciděkanství Bílina, farnosti Zelenice, Mrzlíce a Jenišův Újezd. Z funkce výpomocného duchovního děkanství Teplice a z litoměřické diecéze byl uvolněn 1. listopadu 2015 a od téhož dne byl pověřen udlílením svátosti smíření na území brněnské diecéze, neboť jeho novým místem působení se staly Moravské Budějovice. P. František Pospíšil zemřel u sester boremek v Moravských Budějovicích v neděli 18. října 2020 v požehnaném věku 90 let. Jeho místem posledního odpočinku se stal Fryšták, kde jeho salesiánská dráha před 77 roky začala.

20 let od vyhlášení sv. Zdislavy hlavní patronkou litoměřické diecéze

24. října 2000 se stala sv. paní Zdislava z Lemberka hlavní patronkou litoměřické diecéze. Do té doby byl hlavním patronem jáhen a prvomučedník sv. Štěpán. Papež sv. Jan Pavel II., který Zdislavu z Lemberka svatořečil 21. května 1995 v Olomouci, dal k této změně souhlas. V litoměřické svatoštěpánské katedrále biskup Josef Koukl tuto novou diecézní patronku slavnostně vyhlásil. Následně byla při bohoslužbě část ostatků sv. Zdislavy uložena v katedrále na bočním oltáři, kde jsou k zbožné účtě vystaveny dodnes. Její hlavní ostatky spočívají v bazilice sv. Václava a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí.

Redakce

Slavnostní otevření Domova Panny Marie - Útočiště hříšníků v České Kamenici

Ve čtvrtek 24. září 2020 v 10 hodin slavnostně otevřela Oblastní charita Česká Kamenice nový Domov Panny Marie - Útočiště hříšníků v České Kamenici. Slavnostního otevření se zúčastnil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který společně s ředitelkou Oblastní charity Česká Kamenice Bc. Štěpánkou Keckovou a starostou města Česká Kamenice Janem Papajanovským přestříhl před zraky mnoha hostů otevírací stuhu.

Poté byli přítomni pozváni ke krátkému ohlednutí za tím, co se podařilo. Paní Štěpánka Kecková úvodem přivítala rovněž generálního vikáře Mons. Martina Davidka, ředitelku Diecézní charity Litoměřice paní Růženu Kavkovou, prezidenta charit v litoměřické diecézi J.M. can. Józefa Szeligu, ředitele Komerční banky Mgr. Josefa Bugnera, R.D. Mgr. Jaroslava Kuchaře, který ji více než 30 let duchovně doprovází, a všechny kolegy a kolegy, přátele, podporovatele a kolegy ředitele charit v litoměřické diecézi.

Ve své řeči paní ředitelka mj. uvedla: „Setkáváme se zde po roce od požehnaní základního kamene P. Jordánem (Červeným) - děkanem českokamenickým, který se dnešního dne nedožil, ale věřím, že na nás dnes s úsměvem shlíží a určitě má na jazyku nějakou vtipnou poznámku, ale i žehnaní charitnímu dílu, kterého byl zde zakladatelem a vlídným podporovatelem.“

Setkáváme se, abychom se společně radovali nad tím, že Bůh dal vyrůst novému Domovu Panny Marie - Útočišti hříšníků. Domovu se zvláštním režimem (to je terminologie druhu sociální služby), Domovu pro ženy a muže s chronickým duševním onemocněním, kteří mají omezenou mobilitu. Domovu, kde je na prvním místě pokora, lidská důstojnost a partnerství dennodenně projevované v malých skutcích lásky.

Asi se ptáte, kde se vzalo jméno Domova: Určitě jsem věděla, že ho chci vložit do náruče Panny Marie a při modlitbě Loretánských litaní je jeden z titulů 'Útočiště hříšníků' a hned za ním 'Těšitelko zarmoucených'. Zobrazení Panny Marie, které ozdoby během následujícího jara průčelí domova - skleněná plastika z dílny pana

Zdeňka Kudláčka je s otevřenou náručí, milým úsměvem a křišťálovým srdcem. Útočiště nás všech hříšníků. Přeji si, aby se tu každý cítil přijatý a milovaný takový, jaký je.

Stavba domova je dílem Ing. Petra Filípka, který se snažil vyplnit mi mou představu domova, pokud to bylo možné (územně spadáme do památkové zóny). Domov je obložený pásky pískovce (kámen, který je tu doma), okna jsou co nejvíce prodloužena k zemi, aby i člověk upoutaný na lůžko mohl vidět ven; balkónky, výklenky, terasy pro možnost trávení času na čerstvém vzduchu i pro imobilní (a kuřáky), koupelny a toalety pro snadný přístup, hydromasážní vana pro úlevu proležených svalů, a i plastika Panny Marie je ze skla a křišťálu - Česká Kamenice je součástí Křišťálového údolí.

Chci poděkovat všem, kteří se jakoukoli měrou, kterou mně nepřísluší měřit a za kterou jsem hluboce vděčna, podíleli na vzniku, růstu a dokončení stavby. Modlitbou, postem, důvěrou, i třeba nastavením velmi dobrých podmínek úvěru. A v neposlední řadě chci poděkovat svým dětem: Barunce, Jeníkovi a Matyáškoví, že to mé šiléne pracovní nasazení se mnou vydrželi a ještě chvíli asi budou muset vydržet.“

Poté paní ředitelce Štěpánce Keckové poděkoval a popřál tomuto dílu křesťanské lásky i milosrdenství litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, dále starosta města Česká Kamenice Jan Papajanovský, který uvedl, že se jedná o projekt takového rozsahu v architektuře města, který zde nebyl realizován nejméně čtyři desítky let. Následovaly ještě proslovy R.D. Kuchaře, Mgr. Josefa Bugnera, charitních pracovníků, a na závěr přišly paní Keckové k tomuto dílu poblahopřát i její děti.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant pak, po přípitku, prošel s přítomnými celý dům a slavnostně jej požehnal.

Závěrem lze také popřát, aby tento dům byl skutečným Útočištěm hříšníků pod ochranou Matky Boží Panny Marie.

Redakce

ŽIVOTNÍ JUBILEUM PANÍ ŘEDITELKY

Mgr. EVY ČENKOVIČOVÉ

V pátek 11. září 2020 od 14 hodin proběhla v bývalém špitálním areálu Křižovníků v Mostě oslava 70. narozenin ředitelky Oblastní charity Most paní Mgr. Evy Čenkovičové. Litoměřického biskupa jakožto zřizovatele mostecké Oblastní charity zastoupil generální vikář Mons. Martin Davídek. Pozvání přijala i ředitelka litoměřické Diecézní charity Růžena Kavková, prezident charity J.M. can. Józef Szeliga, zaměstnanci Oblastní charity Most, paní Brigita Janovská, zástupci několika partnerských spolupracujících organizací ze Saska. Nemohl chybět ani mostecký děkan P. Leo Gallas, O.Cr., zástupci města a nejbližší rodina paní ředitelky. Po úvodním koncertě v kapli Sv. Ducha, který provedly umělkyně z místní umělecké školy, kdy zazněla klasická díla světových autorů a prezident litoměřické charity Józef Szeliga pronesl duchovní slovo, přítomní hosté popřáli oslavenkyni. Závěrem promluvil také děkan P. Leo Gallas, který označil paní ředitelku i její spolupracovníky za „anděly“ mezi námi. Oslava jubilea byla zakončena pohoštěním v prostorách restaurace U svatého Ducha.

Paní ředitelce vyprošujeme mnoho Božích milostí do milosrdného díla, které jí Bůh svěřil, i do osobního života.

Redakce

Foto: Dominik Faustus

Charitativní koncert pro Hospic sv. Štěpána

V úterý 25. srpna 2020 v 18 hodin se na Dómském náměstí v Litoměřicích konal charitativní koncert **Tomáše Kluse (nejen) „Pro lidi v první linii“**, který pořádal Nadační fond Kalich a město Litoměřice. Koncert zahájilo poděkování organizacím ve městě, které zařizovaly péči o seniory a nemocné během pandemie COVID-19. Symbolickou růží předal pracovníkům Hospice, Farní Charity Litoměřice, Domova na Dómském pahorku a Domova U Trati starosta Litoměřic Ladislav Chlupáč a předseda správní rady Nadačního fondu Kalich Alexandr Vondra. Také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant ve své promluvě poděkoval organizátorům koncertu a vyzdvihl význam péče o občany během období covidové pandemie. Připomněl také, že pro ošetřovatele zatím pandemie neskončila, že oni jsou v té „první linii“ stále. **Výtěžek koncertu ve výši 196 550 korun** byl věnován nedařlému Hospici sv. Štěpána.

Redakce

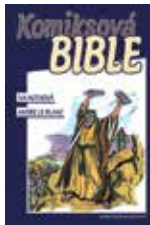

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Iva Hothová, Andre Le Blanc

Komiksová Bible

Nové vydání úspěšného titulu Komiksová Bible. Je to první ucelené české vydání snad nejoblíbenější verze Bible v komiksovém zpracování na světě. Od roku 1978 vychází ve stále nových vydáních a jazykových mutacích. Zahrnuje 233 biblických příběhů, zjednodušených, ale krásně vystihujících podstatu biblické zvěsti. Kniha je určena všem, i nejmenším čtenářům.

800 stran, vázaná, 585 Kč

Jaroslav Vokoun

Setkat se s Bohem v dějinách Úvod do teologické interpretace dějin

Hlavním tématem knihy je působení Boží prozřetelnosti a citlivost pro setkání s Bohem ve světě a v dějinách. Není cesty k Bohu mimo tento svět, ale jen skrze něj. A není cesty k Bohu mimo dějiny, ale jen skrze ně.

272 stran, brožovaná, 269 Kč

Vergilio Gamboso

Svatý Antonín z Padovy

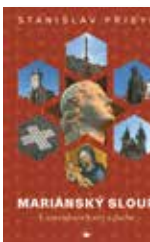

Moderní, čtivý a spolehlivý životopis známého světce je plný nevědních pohledů na sv. Antonína z Padovy. Antonín, jehož znají mnozí výhradně jako divotvůrce nebo pomocníka v různých životních problémech, byl strhujícím kazatelem, hlubokým mystikem, vzdělavcem i zakladatelem teologických studií františkánského řádu.

208 stran, vázaná, 206 Kč

P. Stanislav Příbyl

Mariánský sloup

Kniha přístupnou a atraktivní formou pojednává o vzniku, stržení i obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Sloup byl postaven jako pomník k počtu Bohorodičky – na poděkování za obranu Prahy před pleněním švédských vojsk v roce 1648. Místo, kde stál a opět stojí, lze bez obav označit za duchovní střed Prahy i Evropy. Dílo českého raně barokního sochaře Jana Jiřího Bendla považují mnozí po zásluze za umělecky hodnotnější, než jsou podobné sloupy ve Vídni a v Mnichově. Autor nezastírá, že sloup je předmětem ostrých historických, politických a konfesních sporů, volá ovšem po vzájemném porozumění a usmíření. Když se sloup v listopadu 1918 stal terčem politováníhodného vandalského činu, nikdo netušil, že se jeho obnovy dočkáme až v létě 2020. Stržení sloupu se ale mezitím stalo mohutným impulsem pro výstavbu řady nových kostelů na různých místech Prahy (viz epilog knihy). Autor uvádí do pozoruhodných souvislostí stavby, události i osobnosti, spjaté s Mariánským sloupem. Jeho výklad doprovázejí desítky fotografií, ukázky z dobových dokumentů, reprodukce výtvarných děl, ale i modlitby, dopisy, básně a věroučné reflexe.

vázaná, 292 Kč

ČERVENÁ STŘEDA

25. listopadu 2020

Mezinárodní
připomínka lidí
pronásledovaných
pro víru

Více informací na
www.cervenastreda.cz

Zapojte se ve farnosti
nebo u vás doma

#RED
WED
NES
DAY

...a jde to i v době
koronaviru!

Stačí málo:

- nasvítit červeným světlem kostel, významnou budovu, sochu, apod.
- uspořádat společnou modlitbu či liturgii za pronásledované
- zapálit svíčky v průvodu, ve společenství nebo doma
- přečíst texty informující o tématu

Červená středa - #RedWednesday

Zveme farnosti, společenství a všechny lidi dobré vůle k zapojení do akce Červená středa - #Red Wednesday. Smyslem akce je připomenout si všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

Třetí ročník veřejné připomínky lidí pronásledovaných pro víru – Červená středa – se uskuteční ve středu 25. listopadu 2020.

Česká biskupská konference se tak společně s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR chce připojit k iniciativě křesťanské organizace Aid to the Church in Need. Akce se v tentýž den koná na dalších místech ve světě - mj. v Londýně, Bratislavě, Vídni, Budapešti, na Filipínách.

V Praze proběhne dle aktuálních epidemiologických opatření mezinárodní konference o pronásledování pro víru ve třetím světě, kterou bude možné sledovat od 13 h online na: www.facebook.com/IKDPCz/

Podpořte také tuto akci a podělte se s námi o fotografie z Červené středy ve vaší farnosti (fotografie můžete poslat na e-mail: zdislava@dltm.cz).

Kontakty: www.cervenastreda.cz www.facebook.com/cervenastreda

Nakladatelství Leges, s. r. o.

www.knihyleges.cz

Lublaňská 61, Praha 2, Tel.: 222 356 400

Jiří Rajmund Tretera, Záběj Horák

Právní dějiny církve Synagoga a církev v průběhu dějin

Kniha podává stručný přehled právních dějin křesťanského a židovského náboženského společenství. Zabývá se jak dějinami vztahu státu a církve, tak církevního a židovského práva od jejich počátků do 21. století.

Autoři, oba zkušení vysokoškolské učitelé, podávají přehledný výklad, který doplňují zajímavými podrobnostmi. Text je dělen do krátkých oddílů, což zvyšuje dynamiku a čtivost textu.

V první části se autoři věnují právním dějinám židovství ve dvou tisíciletích před vznikem církve. Originálním způsobem pojednávají o biblických dějích a charakterizují biblické knihy. Ve druhé části, rozdělené do jednadvaceti kapitol podle jednotlivých staletí křesťanského letopočtu, se věnují především právním dějinám křesťanství, ale přihlížejí i k rozvoji židovského práva, zejména v období vzniku Talmudu.

Kniha je určena širokému okruhu čtenářů z řad právníků, studentů práv a všech humanitních oborů i široké veřejnosti. Je výbornou pomůckou k vyučování náboženství, právní propedeutiky a dějepisu ve všech typech škol.

288 stran, vázaná, 390 Kč vč. DPH

Pomáháme
Podporujeme
Děkujeme

Děkujeme všem za jakoukoliv solidaritu a pomoc... ať jste s námi...

Denní mše svaté a modlitby za zdravotníky nasazené v boji proti Covid-19

„Kdybyste měl sil a inspirace, popř. jste něco vymysleli dohromady se spolubratry v diecézi, určitě by zdravotníky potěšilo, kdyby věděli, že je za ně např. pravidelně sloužena mše svatá, případně i nějaká nabídka možnosti duchovních rozhovorů pro všechny, kteří jsou ve velkém stresu a možná budou vystaveni častěji než obvykle situacím konce života pacientů...“
Česká lékařka ke kněžím v litoměřické diecézi

Denní mše svaté a modlitby za zdravotníky nasazené v boji proti Covid-19

Chceme podpořit mši svatou a modlitbami zdravotníky a dobrovolníky, kteří stojí v první linii v boji proti Covid-19.

Kněží litoměřické diecéze, kteří budou sloužit některý den mši svatou na podporu tohoto úmyslu, mohou se přihlásit na e-mailové adrese: davidkova@dltm.cz (přihlášené doplníme do tabulky „Přehledu mší svatých“ na diecézním webu). V jeden den je možné sloužit mši svatou na tento úmysl i na více místech.

Někteří kněží a zaměstnanci biskupství se v této obtížné době nabídlí k dispozici a již vypomáhají v nemocnicích jako zdravotnický personál.

Telefonická spojení na kněze pro duchovní rozhovory a modlitby

P. Václav Novák	732 973 747
P. Rudolf Repka	603 327 159
P. Jiří Smolek	732 975 817
P. Józef Szeliga	777 020 426
P. Radim Vondráček	605 032 253

Slovo litoměřického biskupa

Domnívám se, že mnoho dalších katolíků a kněží především, se modlí a obětuje za zdravotníky, učitele a všechny ostatní záchranáře. Děkuji všem za jakoukoliv solidaritu!

Procházíme časem zkoušek. Nevíme přesně, proč tomu tak je. Jedno však víme přesně: Bůh zná smysl velmi dobře. Abychom se více modlili za druhé, nejen stále za sebe, abychom odčiňovali pokáním své hříchy, abychom si více začali vážit kostelů a bohoslužeb, když mnohdy bývaly kostely v časech mší svatých téměř, nebo zcela prázdné, bez zájmu... Snad i pro toto nám dobrý Bůh poskytuje příležitost se vážně zamyslet nad sebou a svou vírou, i když to bolí a bolet ještě bude.

S požehnáním každému, kdo využívá „čas příhodný“, čas zkoušek, s nadějí a odevzdaností Bohu,

Mons. Jan Baxant

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Strížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 hod. do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Gregory Boyle

Kérky na srdci: síla milosrdenství bez hranic

Autor je americký jezuita, který už více než třicet let požehnaně působí mezi mladistvými členy gangů v Los Angeles. Otec Greg je vynikající a vtipný vypravěč, ale především Boží muž na svém místě, vyznačující Kristův soucit a bezpodmínečné přijetí. Rázi teorii, že násilí a věznění ještě nikoho nenapravilo, zatímco láska a přijetí ano. Zástupy proměněných životů jsou důkazem toho, že ví, co říká, a že evangelium není utopie.

brož., 336 s., 349 Kč

Anna Mátiková FSP

Expedice Bible: základní výbava

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině“ stojí za „návštěvu“, varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá, jak vylézt z „návštěvy biblické džungle“ co nejlépe. Kromě toho vlévá nadšení, je srozumitelná a stručná. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět.“

brož., 179 s., 229 Kč

Stormie Omartianová

Vánoční zázrak

Známa americká autorka tentokrát opustila své obvyklé téma modlitby za druhé a sepsala dílko, v němž vypráví události Kristova narození současným jazykem. Součástí každé kapitoly je úryvek z Písma svatého a modlitba. Kniha nás může provázet dobou adventní, ale nabízí se i jako milý vánoční dárek.

váz., 128 s., 249 Kč

Sophie de Mullenheim

Přízrak z Kolosea

Nový titul z pera známé francouzské spisovatelky přenese mladé čtenáře zpět do starověkého Říma, kdy se kvůli pronásledování museli křesťané skrývat v katakombách. Příběh tří kamarádů, kteří při potyčce se zloději narazí na „přízrak“, zaujme nejen chlapce, ale i dívky se smyslem pro dobrodružství.

brož., 232 s., 259 Kč

Edmond Prochain

Anděl strážný jde do školy

Když andělek Trdiel pospíchá do školy pro anděly strážné, spadne z obláčku a přistane na stromě, přímo před oknem malého Aleše, chlapce, jehož má na starosti. Tehdy začíná jejich veselé dobrodružství... Laskavý a humorný příběh pro děti od 4 let.

brož., ilustrováno, 64 s., 149 Kč

Anna Penna

9 dní k přiblížení se tajemství Vánoc

Novéna je inspirována zamyšlením papeže Františka z exhortace Amoris laetitia (Radost z lásky). Na každý den pak připadá i jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. Ponořme se tedy do tajemství Vánoc, aby přetvořilo náš život.

brož., 80 s., 95 Kč

"Obracím své oči k horám, odkud mi přijde pomoc..."

Cesta 121: pečujeme o stárnoucí kněze a kněze v nouzi

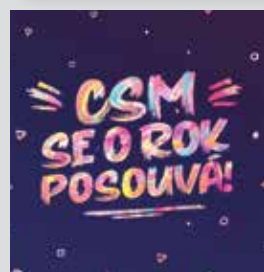
- Poskytujeme zdarma zdravotní pomůcky: chodítka, mechanické a elektrické vozíky, zvedáky, sedačky do vany, pomůcky při inkontinenci, polohovací lůžka.
- Do domova kněze instalujeme schodišťové sedačky, schodolezy, přispíváme na výtahy.
- Nabízíme speciální náramky, jimiž si kněz v nouzi může přivolat pomoc.
- Zasíláme zdarma mobilní telefony s velkými tlačítky.
- Spolufinancujeme stavební úpravy, které umožní prodloužit pobyt stárnoucích kněží v prostředí, v němž jsou doma.
- Zajišťujeme dveřní telefony s obrazovkou, aby byl kněz chráněn před zloději a násilníky.
- Přispíváme na ozdravné a lázeňské pobyty.
- Hradíme operace.
- Zajišťujeme léky zdarma, případně ve vybraných případech uhradíme doplatky za léky, které neproplácí pojišťovna.
- Zprostředkováváme diskrétní pomoc psychoterapeuta.
- Finančně podporujeme osoby, které pečují o nemocné kněze.
- Pomáháme při havarijních událostech, kdy je fara poškozena požárem, vodou, povětrnostními vlivy apod.

Adresa kanceláře: Cesta 121, Antala Staška 511/40, 140 00 Praha 4 – Krč

Telefon: +420 224 250 395, 736 500 703 (GSM brána)

E-mail: info@cesta121.cz

Bližší informace: www.cesta121.cz

V srpnu 2021 se mělo konat Celostátní setkání mládeže (CSM) v Hradci Králové.

Na základě nepříznivé situace ohledně Covid-19 a rozhodnutí biskupů, se CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE přesouvá na SRPEN 2022.

www.celostatnisetkanimladeze.cz

POUTNÍ MÍSTA, UBYTOVÁNÍ, ZAJÍMAVOSTI, POUTNÍ TRASY
NAJDETE NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH
WWW.CIRKEVNITURISTIKA.CZ

Nově zrekonstruovaná fara ležící v srdci Lužických hor vám nabízí krásné ubytování v čisté přírodě.

Pojďte s námi zažít Boží klid FARA JÍTRAVA

Tel.: +420 732 716 992

Římskokatolická farnost Jítrava

E-mail: farnostjitrava@seznam.cz

FARA JÍTRAVA, Jítrava, čp. 98, 463 55, RYNOLTICE

www.farajitrava.cz www.facebook.com/farajitrava

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2020 vyjde pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč / dvojčíslo 50 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na +420 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Odborná spolupráce:** PhDr. Ondřej Bastl. **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. +420 734 871 023.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění nebo zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

POUTNÍ SLAVNOST A ŽEHNÁNÍ OPRAVENÝCH VARHAN V KŘINCI
6. září 2020, kostel sv. Jiljí, KŘINEC *Foto: Archiv farnosti*

POUTNÍ MŠE SVATÁ V JENÍKOVĚ A POŽEHNÁNÍ OBNOVENÉ KAPLE VE VERNEŘICÍCH
3. října 2020, kostel sv. Petra a Pavla, kaple P. Marie Verneřické *Foto: D. Faustus*

AUSTRALSKÝ BISKUP MONS. KAROL KULCZYCKI SDS V BAKOVĚ N. J.
7. října 2020, kostel sv. Bartoloměje, BAKOV NAD JIZEROU *Foto: Dominik Faustus*

Kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova,
klášter sv. Karla Boromejského, Jiříkov
1. září 2020 (žehnání kaple po rekonstrukci)